

žive!
SLOVO

1993

2

ROČNÍK XXV

**VYDAL
SEBE SAMÉHO
ZA HŘÍCHY NAŠE,
ABY NÁS VYTRHL
Z TOHOTO
PŘÍTOMNÉHO VĚKU**

Gal. 1,4

Milování světa, svázanost lidmi a věcmi

Apoštol Pavel si stýská, že ho Démas opustil, protože miloval více tento svět (2Tm 4,10). Opustil Pavla i Boží věci, stal se odpadlíkem. Kdo miluje svět, v tom není Boží láska, ten se postavil pod vládu "knížete světa tohoto", protože miluje oblast jeho vládnutí. Láska ke světu se nám zdá často nevinná, omlouváme se tím, že jsme "otevření pro svět", že nejsme tak "úzkoprsí". Ale láska ke světu je velmi nebezpečný hřích, který nás žene do náruče satanovy. Jakub o tom píše: "Což nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem?" (4,4)

Abychom v této otázce nepropadli sebeklamu, je důležité si uvědomit, zda milujeme svět tak, jak ho miluje Bůh dle J 3,16, nebo tak, jak by nás tomu chtěl učít satan. Příkladem správné lásky ke světu je apoštol Pavel. Žil ve světě, používal darů tohoto světa a radoval se z nich s vděčným srdcem vůči svému Pánu. Ve všech darech světa miloval a ctěl Stvořitele všech darů a vzdával Mu za to čest. Radost ze stvoření byla pro Pavla radostí ze Stvořitele, který ho svými dary obšťastňoval. Proto mohl dary světa mít i nemít, nic ho nepoutalo. Radoval se z nich jen tehdy, když je dostal od Pána.

Avšak běda nám, když celou svou bytostí žijeme jen pro pozemské věci, když jsme spoutáni láskou k lidem, statkům, darům země. Pak si musíme vybrat. Je možné sloužit buď Bohu nebo mamonu, můžeme milovat buď Boha nebo tento svět. Kdo miluje, je předmětu své lásky cele oddán, propadl mu. A čemu propadnu, tomu sloužím, to je můj bůh. Proto je láska ke světu v podstatě modlářství. Je to hřích proti prvnímu a největšímu přikázání, dle kterého máme Pána Boha milovat nade všechno a celým srdcem.

Jestliže jsme v nějaké podobě propadli lásce ke světu, odděluje nás tento hřích od Boha. Tu nehraje roli, co ze světa nás váže, je-li to umění, věda, příroda či lidé, nebo zda jsme spoutáni nějakou hříšnou žádostivostí. Pouto je pouto a ať je jakékoliv, brzdí nás ve službě Pánu. Pán Ježíš jen ty svazuje svou láskou, kteří jsou svobodni pro službu Bohu. Pánu se jedná o naši lásku. Protože je jedinečný a Jeho láska se nedá srovnat s žádnou jinou láskou, má právo požadovat, abychom se zřekli všeho, co naši lásku k Němu umenšuje. On dokonce říká o naší rodině, o rodičích, které máme milovat a ctít, že kdo je miluje více než Jeho, není hoden být Jeho učedníkem (Mt 10,37).

Položme si tedy otázku: "Koho, co miluji?" Pán Ježíš má moc nás vykoupit i z naší neochoty vzdát se lásky ke světu, lidem a věcem.

B. Schl.

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství A-ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. - Řídí odpovědný redaktor ing. Ján Ostroľucký s redakční radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 701 00, telefon (069) 26 13 46. - Administrace: Vsetín, Jiráskova 1817/72, PSČ 755 01, telefon (0657) 2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kčs, jednotlivá čísla 10 Kčs. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Vsetín, č. ú. 6935-851/0100. - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNĚ, Novinářská 7, Ostrava 1. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povolen SmŘS Ostrava č.j. 2126-84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín. - Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526.

vernost

V MALÝCH VECIACH

Byť verný znamená byť spoľahlivý, pevný, stály, nechať sa nikým a ničím nahovoriť ani odhovoriť. Stát vždy pevne tam, kde ma postavil ten, koho mám reprezentovať. Vernosť ľudia očakávajú od Boha, ale aj Boh od ľudí. Boh svoju vernosť naproti ľuďom dokazuje už tisíce rokov a ľudia s ňou počítajú, pretože ju potrebujú. Keď by Boh prestal byť verný sľubu, ktorý raz povedal o našej zemi, dávno by prestal život na našej planéte: "Oderaz, dokiaľ bude trvať zem, po všetky jej dni, sejba a žatva, studeno a teplo, leto a zima, deň a noc neprestanú." (1M 8,22) Len na základe Božej vernosti ľudia počítajú s novými dňom, nocou, novou jarou, sejbou, letom a žatvou. Boh svoju vernosť dokazuje nielen dobrým ľuďom, ale aj zlým a prevráteným. Tiež veriaci ľudia zvlášť očakávajú, že Pán zostane verný vo všetkých svojich sľuboch ohľadne viery, lásky, nádeje a svojho druhého príchodu. Ano, cirkev verí a trpezlivo čaká, že Pán splní všetky sľuby presne a včas.

Vernosť tiež očakávajú ľudia od ľudí, manželia navzájom, rodičia od detí, deti od rodičov, priateľ od priateľa atď. Vernosť je veľmi vzácna vlastnosť, vyhľadáva ju Boh aj ľudia. Bez vernosti Božej a ľudskej si ani nevieme predstaviť život na zemi.

O Božej vernosti k ľuďom čítame na mnohých miestach, o ľudskej vernosti k Bohu len veľmi zriedka. Žalmista v 12. Žalme narieka: "Vymizli verní spomedzi synov človeka." Aj Boh sa žaluje na nevernosť starozákonného ľudu a hovorí: "Dopúšťali sa nevernosti proti Hospodinovi... dom Izraelov išiel do vyhnanstva, pretože sa dopúšťal nevernosti proti mne..." (Ez 39,23) Pán Ježíš oveľa neskoršie, keď prišiel medzi Židov, nechápal, prečo ich nevera trvá tak dlho. Prenášali si ju z pokolenia na pokolenie, až sa Ježíš podivil ich nevere (Mk 6,6). Nevera v Božie sľuby a Jeho existenciu zachvátila celý svet, Židov aj pohanov. Vernosť, tá prevládajúca vlastnosť chýba všade, v manželstve, v rodine, na pracovisku, v obchodnom a politickom živote a žiaľ, chýba aj v kresťanskom živote. Kde nie je vernosť, nie je ani spoľahnutie. Vernosť je základným pojivom, ktoré spojuje ľudí s ľuďmi a ľuďmi s Bohom.

Len Boh zostáva verný uprostred všeobecnej nevery vo svete. Božia vernosť k ľuďom je tak pevná, že ju nič nepohne ani neotrasie. Na Božiu vernosť sa môže každý a vždy spoľahnúť. Boh sám o sebe hovorí: "Já Hospodin sa nemením!" Dávidov výkrik o Božej vernosti: "Bože, tvoja vernosť siaha až po najvyššie oblaky," demonštruje proti nevere dnešnej doby. Vernosť je tak vzácna vlastnosť, že ľudia právom po nej túžia, dožadujú sa jej od svojich najbližších, dávajú si za vernosť dary, odmeny "vernostné". Naproti tomu ľudia Božiu vernosť berú tak samozrejme, že Mu za ňu ani nepoďakujú, Boh vraj musí byť verný, dobrý a spoľahlivý. Aj Boh túži po vernosti, nečaká vernosť od všetkých ľudí, ale len od svojich najbližších, od svojej cirkvi. Pán chce, aby sme Mu zostali verní v malých každodenných veciach, aj keď to nie je veľmi populárne. Božie slovo nás uisťuje, že

vernosť v malých veciach si Boh veľmi cení. Pán Ježiš chváli vernosť v malých veciach a hovorí, že len tomu, kto je verný v mále, zverí sa mu aj viac... Hodnotenie malej vernosti v obraze posledného súdu: "... bol si verný nad málom, nad mnohým tá ustanovím..."

Božie Slovo hovorí k nám, do našej doby, že aj my máme zostať verní Pánovi v malých veciach tam, kde nás postavil. Bezbožný svet sa ženie závratnou rýchlosťou do záhuby a my kresťania im máme zvestovať Božiu milosť skôr, ako na nich dopadnú Božie súdy. V mnohých prípadoch stačí len malé svedectvo, ale kto im ho povie ak nie my, ktorí sme už prijali Božiu milosť a boli vyslobodení z otroctva hriechu.

Vzor vernosti v malých veciach je nám ukázaný v troch biblických obrazoch: *Náman*, veliteľ syrských vojsk, bol uzdravený od malomocnosti na svedectvo mladej izraelskej dievčiny. Zdanlivo malé svedectvo, ale Náman po uzdravení prehlásil: Poznal som, že nieto Boha jedine v Izraelovi! *Pavol* bol väznený v Jeruzaleme. Židia sa sprisahali, že ho zabijú, keď ho povedú cez mesto. Nemenovaný mládenec šiel smelo do tábora rímskeho vojska a oznámil to Pavlovi. Mládenec urobil zdanlivo malú vec a predsa zachránil Pavlovi život. *Filip*, ktorého Pán povolal do služby, vyhľadal Natanaela a povedal mu: Našli sme Ježiša z Nazareta..., a Natanael odpovedal: Či z Nazareta môže byť niečo dobré? - Poď a vidz! Bolo to len malé pozvanie k Ježišovi a predsa sa Natanael obrátil.

Mladé dievča, mládenec a dospelý muž boli verní na svojich miestach a Boh cez ich malé svedectvo bol oslávený a ľuďom to bolo k úžitku. Nasledujme aj my ich vernosť v malých veciach.

pk

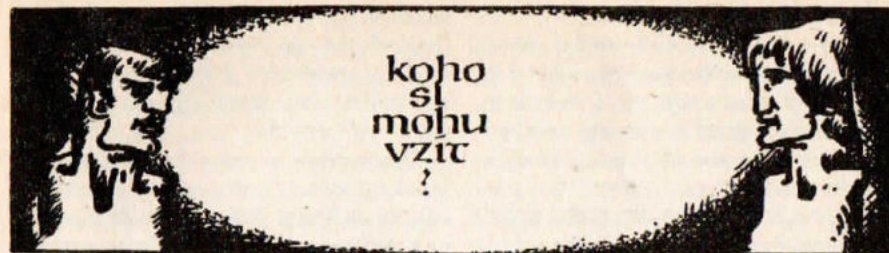
Před použitím přečíst

Většina návodu k použití je zřejmě určena do odpadkového koše.

Nedávno jsem si koupil kuchyňského robota, netrpělivě roztrhal obal a hned jsem si ten zázrak techniky vyzkoušel. Ale nějak to nefungovalo podle mých představ, a já netrpělivě sáhl po šroubováku... Až pak mi obchodník řekl: "Nedbáte-li na návod k použití, při neoprávněném zásahu anebo nepřiměřeném používání nepřebírá výrobce záruky za případnou škodu..." Byl jsem bohatší o další drahou zkušenost...

Pán Ježiš by nás rád ušetril mnohem větších škod. Proto nám dal své Slovo, Bibli. Zde máme jasné pokyny pro naši záchranu, pro naši víru i pro náš život. Navíc jsou tam také zásady "domovního řádu" pro naše vztahy v domě Božím, v církvi. Chceme-li se tedy scházet jako shromáždění živého Boha, nemůžeme a nesmíme v žádném případě - a to i při nejšlechternějších pohnutkách - tak činit jen podle vlastního uvážení. Pak bychom totiž byli v nejlepším případě nějakým dobrým křesťanským spolkem. Chceme-li však jednat podle přání našeho Pána, abychom se shromáždili k Němu, řídme se jeho pokyny v jeho Slově, k našemu požehnání a k oslavě jeho jména.

Podle Näher zu Dir, 18.2.1991

Lidé, kteří žijí v závislosti na Bohu, znají velmi dobře (anebo by aspoň měli znát) význam manželství. Proto se lehkomyslně nežení a nev dávají. Pán Bůh nám totiž ve svém slově zanechal zásady a příklady, jimiž se můžeme řídit. Protože city a sympatie nejsou tím nejlepším rádcem a mohou tragicky zklamat, nemohou být jediným a rozhodujícím kritériem při volbě životního partnera.

Kdo se chce ženit či vdávat, měl by si před Bohem zodpovědět upřímně následující otázky:

1. Je tento muž (či tato žena) **znovuzrozeným člověkem**, opravdovým křesťanem?
2. Mám pevnou jistotu jako **Boží odpověď** na mou modlitbu, že mi Bůh přivedl právě tuto osobu za mého životního druhá?
3. Je moje láska ve své podstatě zaměřena na zevnější aspekty mého partnera, anebo se mi on či ona zdá být především **vnitřně krásný(á)**?
4. Obstála by moje láska k němu/k ní také za **těžkých zkoušek** jako je nemoc nebo hospodářská nejistota? (Pokud to teď vůbec jsem schopen zodpovědět.)
5. Dovedu si ji/ho představit jako **budoucí matku/otce** svých dětí?
6. Je **zdravý(á)**?
7. Nejsou náš **původ, postavení a vzdělání** příliš rozdílné? Nebudou nám tyto rozdíly vadit?
8. Není mezi nám příliš velký **věkový rozdíl**?

9. Budou rodiče souhlasit s takovým svazkem? Může na něm spočinout jejich požehnání? (Vzali jsme v úvahu Boží příkázání "Cti otce svého i matku svou"?)

Protože manželství se uzavírá "na doživotí" a platí až do smrti, nemohou moje sympatie a mé názory být jediným měřítkem. Pán Bůh nám chce spolu s manželstvím darovat nádherný dar, který nám přináší radost, štěstí a naplnění života. Řídme se proto také i jeho zásadami a využívejme životních zkušeností svých rodičů i jiných zralých křesťanů.

Biblická místa:

V **1K 7,39b** je uveden zcela zřetelně nutný předpoklad pro pravé křesťanské manželství: Musí být uzavřeno "v Pánu". To v podstatě zahrnuje výše uvedené body 1 a 2.

1Pt 3,4: Tichý a pokojný duch, to je před Bohem převzácené.

Př 31,30: Krása je pomíjivá.

Dieter Boddenberg: Moje otázky - Boží odpověď

Jak najdu životního partnera?

I řekl Hospodin Bůh: Nemí dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou. (1M 2,18)

Ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly (Př 31,10).

Kdo našel ženu, našel dobro a došel u Hospodina zalíbení. (Př 18,22)

Šťastný pár

Nedávno jsem byl na zámeckém nádvoří v našem městě. Kolem mne procházel dobře naladěný manželský pár s kočárkem. Bylo vidět, že žijí ještě v období první lásky. Neustále si vzájemně vyměňovali drobné něžnosti. Když mne mýjeli, vrhl jsem pohled do jejich kočárku. Mladí lidé zůstali stát, abych si mohl klidně prohlédnout i já nejmladšího člena jejich malé rodinky.

Když jsem šel dál, napadlo mne, že tento mladý pár, kterému zářila z očí vzájemná láska, musí být velmi šťastný. Jistě našel jeden v druhém správného partnera pro život.

Jak můžeme tohoto "správného partnera" poznat?

Tato otázka má stále větší význam, protože ve světě je spousta nabídek a příležitostí, kde se mohou mladí lidé setkat. Přeplněné diskotéky a taneční sály jsou dokladem toho, že jsou to žádaná místa setkání. Ani pro křesťany není nedůležité místo, kde se mohou setkat se stejně smýšlejícími. Kdo miluje Pána Ježíše, bude vyhledávat místa, kde se zdržují Boží děti. Každý biblický sbor má své mládežnické chvíle, návky pěveckého sboru a shromáždění, kde jsou mladí lidé, kteří chtějí žít jako následovníci Krista. Také mládežnické srazy, pobyty, kursy a konference jsou místy, kde se křesťané setkávají. Kdo chce poznat stejně smýšlejícího partnera, musí být přítomen na těchto akcích. Kdo chodí na světiská setkání, sotva tam najde opravdu věřícího spolupoutníka.

Boží slovo a Boží vedení

Před mnoha lety chtěla jedna mladá křesťanka získat mé pochopení pro svůj vztah k mladému nevěřícímu muži. Řekla mi velmi sebevědomě: "Bůh mne přivedl do spojení s tímto mladým mužem, protože mu mám ukázat cestu k Pánu Ježíši." Neousouhlasil jsem s ní, protože Boží slovo říká jednoznačně: "Nedejte se zapřáhnout do

cizího jha s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Belídem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím?" (2K 6,14-15)

Upozornil jsem tenkrát tuto mladou sestru na to, že Boží slovo si nikdy neprotiřečí s Božím vedením. Bůh nás nevede k poměru s nevěřícím člověkem, tedy ke vztahu, který je v rozporu s Božím slovem. Řekl jsem jí, že hnací silou k tomuto nebiblickému spojení bude spíše její vlastní přání. Velmi se jí to dotklo a odešla rozhněvána. Přes všechna naše varování si tohoto muže vzala. Opustila shromáždění a později přerušila jakékoliv styky s věřícími. Nepřivedla svého muže k Pánu Ježíši, naopak, její muž ji strhl do světa, kde se oba dodnes zdánlivě cítí dobře. Je snáze někoho stáhnout dolů než vytáhnout nahoru.

Prosit o správné vedení

Jelikož jde o manželské spolužití na celý život, je třeba vážně prosit o správné vedení. Kdo volí lehkomyšlně, anebo dá jen na zevnějšek, může se vrhnout do neštěstí. Jestliže se musíme ptát na Boží vůli, pak zcela určitě také na Bohem určeného spolupoutníka. Nelze očekávat harmonické partnerství tam, kde chybí vnitřní souzvuk v otázkách víry. Manželství s věřícím člověkem může být "kouskem nebe na zemi", protože oba partneři milují Pána Ježíše a On je jejich středem. Tam, kde chybí tento souzvuk srdcí, není možno se společně modlit anebo si vzájemně odpouštět ve jménu Ježíšově. Chybí zde také základ pro jednotnou výchovu dětí a vzor láskyplné oddanosti Pánu Ježíši. Místo aby společně hledali obecenství s Božími dětmi, jde si v otázkách víry každý svou vlastní cestou. A tato dvoukolejnost je pak často podnětem pro sváry a spory v manželství.

Žít pro manželství

Kdo se chce jednou oženit či vdát, musí plánovat a žít s ohledem na tento cíl. Každý

dý, kdo zakládá rodinu, nese velkou míru odpovědnosti za životního druha a za děti. K tomu patří řádný život s vědomím odpovědnosti před manželstvím. Kdo chce řádně žít rodinu, musí mít předpoklady pro řádné zaměstnání a musí si najít místo, které zaručuje pravidelný příjem. Každý z partnerů musí přispět k tomu, aby se společná cesta vydařila. Není možno vstoupit do manželství a chtít si žít jako svobodný. Patří k tomu také odpoutání se od rodičovského domova. Bible to zdůrazňuje na třech místech: "Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem" (1M 2,24, Mt 19,5, Ef 5,31). Láska manželská má přednost před láskou k rodičům. Jestliže muž nebo žena dávají přednost rodičům před svým partnerem, ohrožují své manželství. Otcové a matky musejí být připraveni vzdát se svých synů či dcer pro jejich životní partnery. Rodiče, kteří tak nečiní anebo se vměšují, aniž by byli o to požádáni, do manželství svých dětí, ničí harmonii mezi manžely. Je to přirozené a navíc biblické, že se mladí lidé v manželství vyvinou v samostatné osobnosti a chtějí žít svéprávně. Manželství není manévr, který se dá lehkomyšlně zrušit, jestliže někomu nevyhovuje. Manželství je vždy vážný případ, kdy oba musí všechny krize a problémy prožít společně. Pán Bůh přikazuje výslovně: "Co Bůh spojil, člověk nerozlučí!" (Mt 19,6) Každé manželství je ohroženo, jestliže se do něho vměšují lidé stojící mimo ně.

Nést odpovědnost jeden za druhého

To, co zprostředkovávají o vztahu pohlaví filmy, časopisy a televize, je poznamenáno erotickými a sobeckými přáními padlého člověka. Jde tu o vlastní požitky bez ohledu, zda se nezníčí důvěra a nezlomí srdce. Mladým lidem se namlouvá, jak ideální je manželství podobné spolužití bez oddacího listu. Pro křesťany však stále platí Boží měřítko: "Nezcižolozís!" (2M 20,15)

Konečnou platnost má mít Boží vůle, ne to, co dělají masy. Proto naši otcové víry dbali na to, aby se zamilované páry zasnoubily a v dohledné době uzavřely manželství. Znali nebezpečí prohřešení se vůči Božímu prikázání, nebyla-li jejich touha po sobě navzájem legalizována svatbou.

Bez lásky to nejde

Tak, jako je důležité, aby byl partner skutečně znovuzrozený, tak je také důležité, aby se snoubenci srdečně a niterně milovali. Nemiluje-li někdo partnera, ať si ho nebere. On nebo ona musí být pro toho druhého tím nejdůležitějším a nejmilovanějším člověkem, jaký na světě existuje. Některá manželství se uzavírají také pro hmotné zajištění a zabezpečení ve stáří. Existují však životní období, kdy bohatá náklonnost a vzájemné porozumění nestačí, překoná je jen láska k tomu, kdo se mnou táhne jármu. K dobrému manželství patří opravdová vzájemná láska a skutečná radost, kterou cítí jeden z druhého, jinak se v krizových situacích neudrží. Kdo lehkomyšlně přehlídí tuto základní otázku života, nebude mít mnoho radosti na společné cestě. Bůh nechce, aby manželé spolu jednali jako obchodní partneři (viz Ef 5,21-33). Každé křesťanské manželství má obšťasňovat manžely samotné, má však také oslavovat nebeského Otce i jeho Syna.

Otto Franz - Die Wegweisung 9/92

přel. tp

A tak i každý z vás bez výjimky ať miluje svou ženu jako sebe sama a žena ať má před mužem úctu... Ženy mají být ve všem podřízeny svým mužům.

Efezským 5,21-23

PŘI PLNÉM VĚDOMÍ

Jak se stal křesťanem vysoký sovětský vojenský lékař.

Pozdě večer zvoní telefon. "Promiňte, Benjamin Jerofejeviči, že tak pozdě volám," říká volající naléhavým tónem. "Můj muž leží v nemocnici. Chtěla bych vás poprosit, abyste za ním přišel a promluvil s ním. Věřím, že byste mu mohl pomoci. Mohla bych samozřejmě poprosit kněze, ale k vám mám větší důvěru..."

Pomalou jsem odložil sluchátko. Jak dlouho jsem znal paní Bachmutskou?

Bible pro knihovnu

Bylo to počátkem listopadu 1990, když jsem přišel do ústředí knihovny pro mládež ruské sovětské republiky v Moskvě, které vedla, a vysvětlil jí, jak si může objednat u německé biblické společnosti Hlas pokoje Bible a jinou křesťanskou literaturu. Za deset dní knihy přišly a tato žena nedokázala pochopit, jak to bylo tak rychle možné. Tak jsme se poznali. Došlo k několika setkáním s čtenáři knihovny. Paní Bachmutská byla stále otevřenější pro Bibli. A teď tento hovor!

Na jednotce intenzivní péče

Její muž byl předním vojenským lékařem. Plukovník Alexander Bachmutski byl šéfchirurgem sovětských válečných sil. Teď sám těžce onemocněl. Ležel na jednotce intenzivní péče hlavní vojenské nemocnice v Moskvě. 20. června jsem za ním šel v doprovodu jeho ženy. Službu konající lékař nám sdělil, že pacient je již druhý den v bezvědomí.

Paní Bachmutská byla jako opařená: Má to znamenat, že její muž musí odejít z tohoto světa nesmířen s Bohem? Tiše jsem volal k Bohu: "Pane, ukaž mi, co teď mám dělat." Navrhl jsem čekat, až se její muž probere.

Tak jsme seděli dvě hodiny v síni a bavili se o Bibli a o lidském životě. Pozvolna paní Bachmutská se začala vyrovnávat s pravdou pro ni tak tvrdou, že život člověka je v Božích rukou a že on nejlépe ví, kdy jej má odvolat z pozemského života.

Tváří v tvář smrti

Náhle se dveře nemocničního pokoje znovu otevřely. Přišel lékař a sdělil nám, že pacient je při vědomí. Vstoupili jsme dovnitř. Paní Bachmutská vysvětlila svému muži, že přivedla kazatele. Sklonil jsem se nad nemocným, abych si ho mohl prohlédnout. Co mu mám říci? Může znovu náhle ztratit vědomí - a to navždy.

Zeptal jsem se ho, zda věří v Boha, Stvořitele všeho života. Odpověděl slabým ano. A ještě jednou: "Chcete být u Boha v nebi?" Zase "Ano". A tak jsem ho povzbudil k tomu, aby poprosil Boha o odpuštění za proběhlý život - ale důstojník zůstal němý. Ujistil jsem se, zda mi rozuměl. Odpověděl: "Ano." Položil jsem mu otázku ještě jednou. Když jsem ho však vyběhl, aby se sám krátce pomodlil, mlčel...

Těžký vnitřní boj

Chvilí jsem tu stál zcela bezradně. Pak jsem se za nemocného modlil a znovu jsem mu položil tutéž otázku. Tentokrát jsem si všiml napětí ve tváři pacienta, a pak z něho vyhrklo: "Pane, odpusť mně hříšnému!" A ještě jednou, hlasitěji: "Pane, odpusť mně, hříšníku!" Pak mu vstoupily slzy do očí, jeho obličej se uvolnil a na tváři se mu rozhostil přátelský úsměv.

Starý voják prodělal těžký boj sám se sebou a byl se silami u konce. Tiše jsem opustil jeho pokoj. Chvilíčku za mnou mne následovala jeho paní. Měla v očích slzy, a přece vy-

padala vyrovnaněji, než jsem ji kdy viděl. "Jak jsem šťastná, že jste s ním mluvil", vysvětlovala mi.

"Ano," odpověděl jsem, "otázka, kde bude trávit věčnost, je vyřešena."

Žena se staví do cesty

V téže chvíli vyšla ze sousedního pokoje manželka generála, který byl rovněž na smrt nemocný. "Poslyšte," obrací se na ni spontánně paní Bachmutská, "je zde kazatel. Může mluvit s Vaším mužem a ukázat mu cestu k Bohu!" - "Ne!" odpovídá dáma tvrdě. "Můj muž byl 60 let ve straně. Nemůže se zabývat Bohem."

Prosil jsem ženu, aby mně dovolila mluvit s jejím mužem. Mohl by se přece sám rozhodnout, chce-li něco slyšet o Bohu nebo ne. Zůstala však tvrdě na svém stanovisku a ke svému muži mne nepustila.

Odcházeli jsme a já musím myslet na oba muže, kteří byli ukřižováni spolu s Kristem: jeden byl zachráněn, druhý zahynul. A přece se mohli rozhodnout oba. Zde ale tato žena svému vlastnímu muži vzala snad poslední příležitost k záchraně...

Benjamin Naprijenko

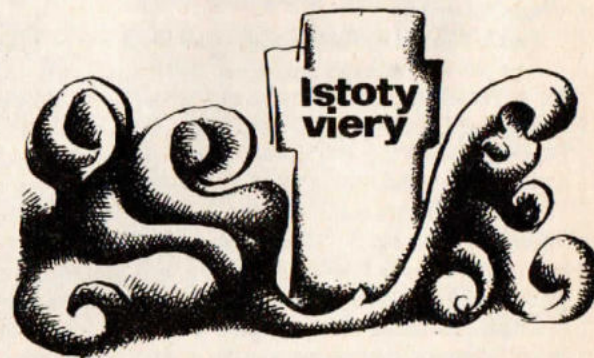
(Autor je kazatelem moskevského sboru neregistrovaných Evangelijních křesťanů - baptistů. Jako 46 letý byl v letech 1984-6 internován pro svou víru v trestném táboře.)

Je-li Kristus už nyní a zde náš život, pak nás smrt od něj nemůže oddělit. (Friedrich von Bodelschwingh)

Žijeme uprostřed mnohých nestabilit a neistôt. Nevieme, do akého dňa sa zajtra zobudíme. Pravda, nie sme na tom až tak zle, ako ľudia v krajinách bývalej Juhoslávie alebo bývalého Sovietskeho zväzu, ktorí na mnohých miestach nevedia, či sa zobudia zajtra vôbec. Ale už tak či tak, chceme sa zamyslieť nad jednou z hodnôt človeka, ktorá bola istotou od nepamäti. Je ňou viera v živého Boha, Stvoriteľa neba i Zeme a viera v Jeho Syna, Záchrancu Ježiša Krista.

Apoštol Pavol už v prvom storočí po Kristu veriacim zo Židov napísal: *Bratia! Keďže máme dôveru, že vojdeme do svätyne svätých zásluhou krvi Ježišovej, ktorý nám takto cez oponu, to jest cez svoje vlastné telo otvoril novú a živú cestu, a keďže máme aj Veľkňaza nad domom Božím, pristupujme k Bohu s úprimným srdcom a s plnou vierou, so srdcom očisteným, bez zlého svedomia, a s telom obmytým čistou vodou! Neochvejne sa pridržajme nádeje, ktorú vyznávame, lebo verný je ten, ktorý nám dal tento prísľub (Žd 10,19-23, katolícky preklad).*

Kdesi som videl vtipný obrázok, ako sa reportér pýta opitého človeka: "Máte nejakú istotu...?" Nuž ťažko by sme hľadali istoty pre človeka, ktorý vlastnou vinou sotva stojí

na nohách. Žiaľ, je to tak aj v bežnom živote. Ľudia sa "opfajú" sebou samými, slávou, bohatstvom, politikou, podnikaním a neviem, čím ešte všetkým. Nechceme to v podstate odsúdiť, treba aj to, ale v nadmernom množstve sa dostávame do pozície potácania sa a neistoty. Pán Boh nám ponúka cez vieru prístup k samému sebe a tým s ničím neporovnateľné istoty. Hoci sme vyše štyridsať rokov počúvali, že viera a náboženstvo sú ópium ľudstva, ukázalo sa, že práve opak je pravdou. Triezvy pohľad na svet a perspektívy človeka hovoria, že niet lepších istôt, ako spočinutie vierou v Bohu. Plná viera je sprevádzaná úprimným srdcom, so srdcom očisteným, bez zlého svedomia, s obmytým telom čistou vodou, pridŕžajúc sa nádeje neochvejne.

Čo všetko viera ako istota pro človeka znamená, hovoria niektoré miesta Svätého Písma:

Nie, že by sme museli uplatniť svoju moc nad vašou vierou, ale sme spoločníkmi vašej radosti, lebo vo viere ste pevní (2K 1,24).

Iný preklad hovorí, že vierou stojíte. Stabilita, pevnosť a s tým spojená radosť. Iní sa potácajú, klátia sa, ale veriaci v Korinte sú pevní. Stáť a držať sa, to je výzva v prostriedkoch hromadnej dopravy. Videl som jednu pani, ktorá túto výzvu podcenila a takmer sa ocitla na podlahe. Kresťanovo heslo má byť: Stáť vo viere a držať sa Krista.

Žijeme totiž vo viere a nie v stavu zrenia (2K 5,7).

Opäť iný preklad hovorí, že chodíme vierou. Chôdza, to je obraz života. O vieru sa opierame v časoch dobrých i zlých, idúc cestou k cieľu, ktorý nám určil Pán Boh. Najmä keď už sme blízko cieľa, potrebujeme sa o vieru oprieť, s vierou žiť, aby sme obstáli v radoch víťazov.

A naša viera je tým víťazstvom, ktoré premohlo svet (1J 5,4).

Svet je silný, ťažko by sme cezeň prešli bez porážky a pádu. Ak veríme Bohu a Kristus je Veľvodcom našej viery, máme jedinú šancu na víťazstvo. S víťazstvom sú spojené zápasy, boje, prekážky, beh, odriekanie si. Vierou sa aj bránime ako štítom, keď sa proti nám vedú útoky zla. Raz príde čas, keď Božia viera v nás oslávi definitívny triumf víťazstva. Všetky iné "opory" padnú, povedú k prehrám, iba kresťanova viera víťazí.

11. kapitola listu apoštola Pavla Židom je plná hrdinských činov viery u patriarchov. Abrahám, Izák, Jakob, Mojžiš, ale aj hriešnica Rachab. Tí všetci zvädzali veľké boje viery. Vierou brali požeňovania, vierou prechádzali cez rozbúrené morské vlny, vierou padali múry, vo viere zdolávali kráľovstva. Tí všetci pomreli vo viere. Tu však viera prechádza zo štádia životnej opory a istôt do nového života po skončení pozemských bojov. Viera sa mení vo videnie! To je slávna kresťanova nádej.

Sú pravda situácie, kedy naša viera slabne, stráca sa, naráža na prekážky a úskalia. Tak to bolo i pri našich otcov. Je tu však Veľvodca viery a Dokonávateľ, Pán Ježiš Kristus. Iba On je zárukou, že vo viere obstojíme, pôjdeme dopredu, porastieme, budeme víťaziť, dobehneme do cieľa. Apoštol Pavol nás nabáda:

Keďže máme okolo seba toľký oblak svedkov, odložme teda všetko, čo nám je na ťarchu, najmä hriech, ktorý nás tak ľahko opantá, a vytrvalo bežme v zápase, ktorý máme pred sebou! Pozerajme na Ježiša, Pôvodcu a Dokonávateľa viery, ktorý pre budúcu radosť pretrpel kríž...

jk

TO JE IZRAEL

Na chrámovej hore v Jeruzaleme

Chrámová hora je ohraničená múrmi, ktoré vytvárajú nepravidelný štvoruholník o dĺžke strán 321m (severná), 474m (východná), 283m (južná) a 490 m (západná). Na tejto hore, Abrahám obetoval svojho syna Izáka a o tisíc rokov neskôr tu nechal Dávid postaviť oltár na humne Aravnu Jebúsejského, kde anjel zhubca prestal trestať Izraela za sčítanie ľudu. Pri tomto treste morom padlo vtedy 70 tisíc ľudí (2. Samuelova 24,10- 25). Tu stáli tri Božie chrámy, lebo nikde inde na svete Boží chrám stáť nemohol a ani nemôže.

Dnes je chrámová hora tretím najposvätejším miestom muslimov (po Mekke a Medine). Podľa islamskej legendy sa ich prorok Mohamed behom jednej noci dostal z Mediny až sem na Mórija, odkiaľ sa vzniesol na svojom koni Burakovi do neba. V ére muslimov na chrámovej hore postavili dve islamské mešity: Omarovu (Skalný dóm) a El-Aksa.

O výstavbe Omarovej mešity rozhodol kalif Omar roku 638, ale bola realizovaná až za kalifa Abd al-Malika v rokoch 687-691. Podieľali sa na nej byzantskí architekti. Keď sa križiaci zmocnili Jeruzalema roku 1099, premenili ju v Pánov chrám. Ale potom muslimovia, keď sa opäť ujali nadvlády nad Jeruzalemom, chrám premenili späť na mešitu. Všimol som si v jednom jeruzalemskom múzeu, ako pri zmene vládnucích systémov v Izraeli sa na kostoloch striedali znaky islamu a kresťanstva. Tieto znaky sa v múzeu menili na modeli. A pri pohľade na tento model mi prišla myšlienka, či Omarova mešita sa raz nepremení na Boží chrám, v ktorom zasadne Antikrist?

Pôdorys Omarovej mešity tvorí pravidelný osmiuholník s pozlátanou kopulou o priemer 26 m. Uprostred mešity je Posvätná skala - vrchol hory Mórija, na ktorej vraj Abrahám urobil oltár. Pod skalou je jaskyňa, kde sa podľa islamského učenia spojujú duše zomrelých k modlitbe. Stĺpy v mešite majú grécke a byzantské hlavice.

Mešita El-Aksa má názov Vzďialená - je na najvzdialenejšom mieste, kam až sa dostal Mohamed. Je pri južnom múre, má striebornú kopulu a bola postavená na mieste paláca judských kráľov o 20 rokov neskôr ako Omarova mešita, t.j. v roku 710.

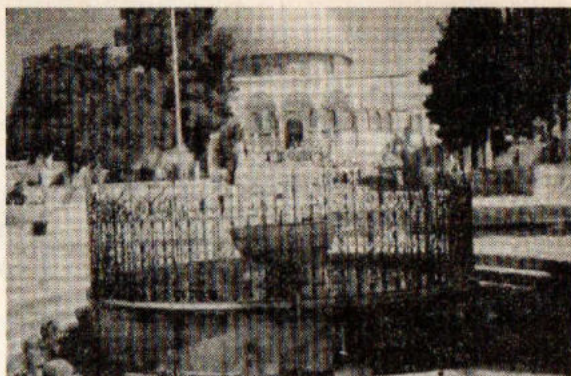
Medzi oboma mešitami je výškový rozdiel asi 4 metrov, schody vedú k veľkému umývadlu, kde si muslimovia obradne umývajú nohy. Na obrázku vidíte toto umývadlo a v pozadí Omarovu mešitu.

Na chrámovej hore som bol dvakrát. Išiel som na ňu násypom neďaleko Múru plaču, v bráne bola vojenská stráž. Prehliadka prichádzajúcich návštevníkov má zabrániť prípadnému incidentu, aký sa stal v roku 1990, keď z Múru plaču teroristi hádzali kamene na modliaciach sa Židov. Pri prvej návšteve som si prehliadol všetky objekty zvonku, do vnútra mešit som akosi nemal odvahu ísť, okrem toho som nevedel, za akých podmienok tam môžem vstúpiť, lebo pri nich mali Arabi tiež svoje stráže. Pri druhej návšteve sa ma ujal arabský sprievodca za vopred dohodnutú čiastku 10 šeklov. Musel som sa vyzuť, všetky veci odložiť vonku pred mešitou a potom sme bosí chodili v oboch mešitách. Omarova mešita je skutočne nádherná. Zvonku i zvnútra je obložená mozaikou, vo vnútri je nádherný pohľad nielen na mramorové stĺpy s ozdobnými hlavicami, ale na ornamenty po stenách a na kopule. Zamyslel som sa, či v Šalamúnovom chráme tiež bolo vidieť ska-

lu hory Móríja. Domnievam sa, že nie. Nechcem pátrať po tom, ako sa skala do mešity dostala, že je na hore Móríja, to je skutočnosť, ale pravda, že by práve na tomto kuse skaly o priemere asi 25 metrov Abrahám obetoval Izáka, s tým som nemohol vnútorne súhlasiť, podobne ako s mnohými inými vecami v kresťanskej oblasti.

Mešita El-Aksa je priestornejšia, má šesť lodí a pretože je obrátená na juh smerom na

Mekku, môžu byť modliaci muslimovia otočení k čele mešity. V ľavom rohu mešity mi sprievodca ukázal miesta, kde sa nejaký americký terorista pred niekoľkými rokmi snažil mešitu zapáliť pomocou plynových bômb. Videl som ich zbytky vo vitríne.

Po prehliadke oboch mešít a ďalších menších objektov na chrámovej hore, navštívil som ešte islamské múzeum, kde som bol hlavne zvedavý na korán - islamskú bibliu, spisánu Mohamedom.

Čo vlastne učia mohamedáni, čo je to za náboženstvo?

Zakladateľom islamu je Mohamed, ktorý sa narodil v Mekke v dnešnej Saudskej Arábii okolo roku 570. Pochádzal z chudobnej rodiny. Mohamed na rozdiel od iných východných náboženstiev učí o jednom Bohu. Ale islamský boh je bohom svojvoľne, despotické tyranie. Menuje sa Alah (vraj od hebrej. slova Elohim). Je nepredstaviteľne veľký a stojí mimo našej mysli. Nikdy nebol splodený a neplodí. Nikto sa mu nevyrovná. Alah nenecháva človekovi nijakú slobodu, ani mu ju nemôže dať, lebo tým by bola obmedzená všemohúcnosť a sloboda Alaha. Človek nie je stvorený ako verný boží obraz, ale skôr ako boží otrok, takže toto otroctvo sa znázorňuje ohnutými chrbátmi pri modlitbe: znamená to odovzdanie sa, podriadenosť a oddanosť Alahovi.

Islám učí o dvojakom preurčení - k blaženosti a k zatrateniu. Alah pôsobí v živote človeka všetko: bohatstvo i chudobu, radosť i žiaľ, ale tiež aj hriech. V koráne, čo je svätá kniha islamu, ktorú Mohamed napísal vraj podľa diktátu archanjela Gabriela, sa píše: "Chceš niekoho viesť po správnej ceste, keď ho Alah uviedol do omylu? Pre takého nikdy nenájdeš cestu." Alah teda vedie na scestie a do bludu. Alah môže všetko, ale ako to robí? S láskou k človekovi? O jeho láske Mohamed neučil. V koráne sa píše: "Nikto na nebi a nikto na zemi sa nesmie bližieť k zľutovnkovi inak, iba ako otrok." Veď vlastný názov náboženstva "islam" znamená "podrobenie sa", podmanenie, čo je charakteristické pre celý mohamedanizmus.

Z toho, že Alah sám všetko pôsobí, dá sa vysvetliť povestný fatalizmus, viera v preurčený, neodvratný osud. Si chudobný, to je tvoj osud, nesnaž sa ho zmeniť! Keď niečo dostaneš, ďakuj za to Alahovi, lebo on to určil. "Oddaj sa osudu, ktorý ti pripravil Alah," - túto poučku vstupuje Mohamed svojim veriacim. Toto učenie nutne smeruje k tomu, že sa v dôsledku fatalizmu zužuje zodpovednosť človeka, vedie k otupenosti, ľahostajnosti,

lenivosti, zahálčivosti a prekáža pokroku. Všetko, čo som videl, toto potvrdzuje. Prechádzal som muslimskou časťou Jeruzalema, bol som v blízkosti arabskej štvrte na hore Pohoršenia, videl som ich biedne domy v Jerichu. Koľko biedy a aký rozdiel oproti židovským štvrťam a domom!

V islamskom manželskom práve je muž zvýhodnený a žena poškodená a ukrátená. Muž sa má pokiaľ možno obmedziť na štyri ženy. Ale okrem žien, ktoré sú právoplatnými manželkami, môže mať muž ešte vlastné otrokyne, vedľajšie ženy. Ich počet nie je obmedzený. Sám Mohamed mal 11 žien a 4 otrokyne. Ženy aj dnes majú dlhé šaty a šatku na hlave. Kedysi museli chodiť celé v čiernom, čo pochádzalo z otrockej doby, dnes už majú šaty až na zem aj inej farby, videl som arabské ženy v Jeruzaleme v tmavočervených šatách a s bielymi šatkami na hlave. Keď žena neposlúcha muža, môže ju zavrieť a bičovať, prípadne vyhnáť (dokonca trikrát) a zase prijať. Právo na rozvod má muž, lebo manželská zmluva je súkromná záležitosť. Dievčatá môžu byť predávané do otroctva už v 13 rokoch.

Kedysi žena nesmela chodiť do mešity, dnes je to asi zmiernené, lebo v oboch mešitách som ženy videl, keď sa modlili, dokonca v jaskyni zo spodu skaly Móríja v Omarevej mešite.

Zdôraznime si: láska k blížnemu ako hlavné a záväzné prikázanie sa v islame a v ich slovníku nevyskytuje. Ani medzi sebou, ani k okolitému svetu neprejavia milosrdenstvo a lásku. Keď im Alah prikazuje dokonca nenávidieť inovercov, potom môžeme pochopiť všetky teroristické akcie, kde zomierajú nevinné deti, ženy, starci... Veď povinnosťou všetkých mohamedánov je bojovať za islam. Denne musia vyznávať: "nieto boha okrem Alaha a Mohamed je jeho prorok." Viackrát denne toto vyvoláva mueznín z minaretu (štíhla veža).

Islam je náboženstvo modlitieb. Rituálne prípustné miesto tvorí rozložený modlitebný koberec. Pri modlitbe sa mohamedán obráti smerom k Mekke. V piatok, ktorý je ich "nedeľou", sa modlia päťkrát denne, pričom pri modlitbe stoja, kľučia a skláňajú sa tak, že sa dotýkajú čelom zeme.

V mesiaci zvanom ramadán sa postia. V dospelosti každý mohamedán by mal aspoň raz v živote vykonať púť do Mekky.

Mohamed vytvoril náboženstvo zákona. V predstavách o večnom živote je primitívne a veľmi zmyselné. Kto dosiahne na onom svete raj, bude obsluhovaný najkrajšími ženami a bude sedieť pri plných stoloch s vybranými pokrmami a pritom bude hrať najkrajšia hudba. O spasení rozhoduje poslušnosť litery, nie svedomie a zmyšľanie. Mohamedáni celé hodiny študujú korán, svoju svätú knihu a učia sa pasáže naspamäť. Berú svoje náboženstvo smrteľne vážne. Náramne sa usilujú o dosiahnutie vykúpenia. To, čo robia, je sebavykúpenie. Prítom to vôbec neexistuje. Sám sa človek za vlastné vlasy nemôže vytiahnuť z bahna viny. Islam nepozná božiu milosť, a teda ani zmilovanie a vykúpenie. Toto náboženstvo vyšlo z človeka a preto sú to bezmocné pokusy, ktoré nemôžu vyriešiť podstatné problémy života a sveta.

Uvedli sme si len niektoré poznámky k islamu, ktorý netrápi nás, ale ktorý sa citeľne dotýka Izraela. Musíme si pritom uvedomiť, o akú silu to vo svete ide!

Nachádzame takéto štatistiky:

celkový počet ľudí na svete je	5,3 mld.
z toho vyznávajúcich kresťanov	1,6 mld. - 32 %

ateistov a bez vyznania	1,0 mld. - 20 %
mohamedánov	0,9 mld. - 18,4 %
hinduistov	0,65 mld. - 13 %
buddhistov	0,57 mld. - 11,5 %
židov	0,015 mld. - 0,32 %

Z toho vidíme, že skoro každý piaty človek žijúci na Zemi je mohamedán!

Povedzme si ešte, prečo je pre muslima ťažké stať sa kresťanom?

1) Pre muslima je nepredstaviteľné, že Boh má syna, ktorý sa mu mocou a slávou vyrovná. Už malému muslimskému dieťaťu je naočkované, že kresťania uctievať troch bohov. Kto sa teda pokúsi muslimovi vysvetliť, že 3 = 1, narazí na neporozumenie, ktoré sa môže vystupňovať až k nenávisti. Muslim premýšľa: Buď je Boh jeden, alebo sú traja, ale súčasne nemôžu byť traja v jednom! Tri osoby nemôže byť jedna! Korán pritom obsahuje zreteľné odkazy na Kristove božstvo, a síce jeho narodenie z panny Márie. Rozdiel však tkvie v tom, že podľa Mohameda Ježiš bol v Márii stvorený božským slovom z ničoho, zatiaľ čo my vyznávame, že Pán Ježiš bol vo večnosti, pred každým časom, súčasne s Otcom a Duchom (Ján 1,1 - Slovo bolo pri Bohu a to Slovo bol Boh). A bol počatý z Ducha Svätého, zostúpil teda z nebies, z trónu, na ktorom vládol v sláve, lebo prostredníctvom Neho a pre Neho bolo všetko učinené. Pán Ježiš nie je stvorená bytosť a jeho splodenie sa týka ľudského tela.

2) Keď kresťania hovoria, že Kristus bol ukrižovaný, je to pre muslima pohoršením. Islam odmieta túto dejinnú skutočnosť, lebo Mohamed povedal, že Kristus na kríži nezomrel, ale bol živý vyzdvihnutý do neba. Tým vykorenil z islamského povedomia všetky základné pojmy, ako ospravedlnenie, zmŕtvychvstanie, zoslanie Svätého Ducha, znovuzrodenie veriacich, ich posvätenie a vykúpenie. Vidíme, ako spolu súvisia obidve námietky: Ježiš Kristus nebol Bohom zjaveným v tele a nezomrel na kríži. Pritom kresťanstvo stojí práve na týchto stĺpoch: Boží Syn vzal ľudské telo, aby v ňom mohol zomrieť, aby preliel krv a tým priniesol Bohu obeť zmierenia za hriechy ľudí.

3) Mohamed vyhlásil, že Alah mu diktoval svoje zjavenie doslova, takže temer v bezvedomí chvilil ako bezmocný nástroj ducha jeho "sury" (kapitoly v koráne). Od tej doby platí jeho proroctvo, v ktorom sa ponúka ľudstvu najvyššia múdrosť a najhlbšie vedenie ako záver všetkých zjavení. V kresťanskom pojmí vzniku Biblie hovoríme o inšpirácii, pisatelia boli vedení Duchom Božím a osvietení, aby napísali proroctvo, Božie slovo (2. Petra 1,20-21). Podľa islamu všetky rozdiely medzi Bibliou a textom koránu sú dôkazom sfaľovania pôvodného zjavenia. Čo nie je v súlade s knihou muslimov je podvrh a klam. Tým je dokázané Kristovo nanebevstúpenie, takže Ježiš je pre muslimov jediným človekom v Božej blízkosti, ale iba ako prorok, bez kríža a božského synovstva.

4) Povedali sme, že ohnuté chrbáty muslimov pri modlitbe vyjadrujú otrockú poslušnosť Alahovi. Preto muslim pri modlitbe si nepredstavuje, že hovorí s bohom, ale myslí na svoje začlenenie do detailne sformulovanej liturgie, ktorá ho niekoľkokrát denne vrhne do vzývania Alaha. Aký je to podstatný rozdiel, keď kresťan v modlitbe hovorí s Bohom, bez prostredníka, uvedomuje si, že jeho myšlienky alebo slová počuje Boh a môže Mu tak v bázni vyznať všetko.

5) Medzi dôležité prekážky pre obrátenie muslimov patrí učenie o hriechu. Hriech nie je v islame považovaný za príčinu odlúčenia človeka od Boha, ale je to skôr nedopatrenie alebo chyba, ktorá vznikne preto, že Alah stvoril človeka slabým a schopným podľahnúť

pokúšeniu. Tak je Alah nepriamo zodpovedný za zlo na zemi. Preto on ľubovoľne koho chce povýši do raja, a koho chce uvrhne do pekla. Alah nepotrebuje žiadnu obeť a nijakého prostredníka na zmierenie sveta so sebou, lebo on odpustí komu chce a kde chce. Všetky myšlienky a rozhodnutia pre muslima sú nakoniec predurčené. Ako inak znie výzva v kresťanstve: Čítajte pokánie zo svojich hriechov! Bez odpustenia hriechov skrze obeť Kristovu nikto nepríde k Bohu a neuvidí Božie kráľovstvo! Ale tieto dve cesty sa rysujú od prvých ľudí: cesta Ábelova a cesta Kainova. Islam - to je cesta Kainova, cesta bez obete, iba s vlastnými skutkami.

6) Korán bol napísaný takými veršami, ktoré v arabskej reči znejú strhujúco. Mohamed kvôli rýmu niekedy vsunul slová tam, kde sa podľa obsahu vôbec nehodia, alebo pozmenil slabiky, aby zachoval intonáciu. Presný obsah zostal druhoradý. O koráne sa tvrdí, že je napísaný v najkrajšej božej reči, zatiaľ čo Biblia sa predkladá iba v kostrobatom arabskom preklade. Evanjelium znie uchu muslima cudzo a všedne, zatiaľ čo korán stojí pre neho ako svietiaci báseň prichádzajúca od boha nedosažiteľne nad všetkým, čo kedy bolo napísané. Preto sa o koráne nediskutuje a jeho obsah sa nevykladá. Iba sa pasívne prijíma, poslušne akceptuje a verne zachováva. Preto sa mohamedáni korán učia naspamäť, nesnažia sa o ňom samostatne premýšľať. Preto muslim Bibliu ťažko rozumie a neprijme ju ako základ pre svoj náhľad na svet. Jej čítanie v ňom ťažko vyvolá myšlienkový pochod či rozhodnutie. Preto misijní pracovníci musia Arabom prinášať radostné posolstvo inak, ako mysliacim ateistom, porozumenie muslimov najprv prechádza srdcom, až potom hlavou!

7) Ďalšou prekážkou, ktorá muslimovi bráni stať sa kresťanom, je jeho pripútanosť k veľkej rodine. Mladý Arab sa často ani neožení s dievčaťom, ktoré má rád, pretože mu rodina poradí, koho si má vziať. Podobne aj viera je záležitosťou spoločenstva, a nie rozhodnutím jednotlivca. Ak sa muslim rozhodne opustiť svoju starú vieru, prináša to nielen veľkú hanbu jeho rodine, ale pre neho to znamená odpútanie sa od jej spoločného povedomia, v ktorom je každým vláknom svojej duše pevne zakotvený. Je to hlbší a zdĺhavejší proces než si to dokážeme predstaviť. Ide o vnútorné a vonkajšie odtrhnutie od rodičov, súrodencov, príbuzných a známych. Toto odtrhnutie prebieha s utrpením, lebo odpadlík sa stane prekliatym a zavrhnutým. On potom stojí šokovaný, obnažený a opustený vo svete, ktorý nepozná zľutovanie. Žiadny arabský štát okrem Libanonu nedovoľuje prestup muslimov ku kresťanstvu, preto neexistuje legálna možnosť ako zmeniť svoju náboženskú príslušnosť, iba sa vysťahovať a prijať cudzie štátne občianstvo. Tak je príbuzenský klan a štátne zriadenie ako ochránca a vykonávateľ koránu najväčšou prekážkou pre muslima, ktorý sa chce stať kresťanom.

8) V koráne sa píše: Tomu nebude nikdy odpustené, kto postaví Bohu partnera a iného Boha k jeho boku. A kto opustí islam bude zatratený a platí za navždy strateného. A tak ten muslim, ktorý sa začne približovať ku Kristu, je odraďovaný ešte hlasom svedomia a strachom zo zatratenia. Islam je niečo iné, než budhizmus alebo iné pohanské náboženstvo. Je to náboženstvo, ktoré vzniklo v období kresťanstva a ktoré sa Kristom zaoberalo veľmi dôkladne. Vyvinulo sa ako protikresťanská moc. Preto sa ľudia v tomto náboženstve stali imunní voči Duchu Kristovmu. Od detstva sú očkovaní proti učeniu evanjelia. Drží ich v zajatí iný duch, ktorého môžeme označiť ako kolektívna posadnutosť.

Prakticky to znamená, že keď sa muslim približuje ku Kristu, musí sa rozhodnúť medzi zjavením a zjavením! Tu už nie je možný dialóg, pretože korán si nárokuje, že Alah

nadiktoval Mohamedovi plnú pravdu. Kto sa teda vedome obráti k evanjeliu, začne veriť v Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa a Pána, musí rozhodne staré zjavenie odsúdiť ako klam. Tento zvrät k zrieknutiu sa koránu a poznania jeho nebožského pôvodu znamená obťažný a bolestný proces. Často sa muslimskí veriaci v Krista pokúšajú postaviť vedľa seba ako pravdu oba pramene zjavenia. Buď z toho vzíde schizofrénia nesúca neuveriteľné plody, alebo povrchná viera, ktorá sa čoskoro rozpadne.

9) Nie všetci Arabi sú muslimovia. V mnohých arabských zemiach existujú kresťanské cirkvi z doby Byzantskej ríše. Ich celkový počet je 5 až 8 miliónov. Tieto menšiny vyvinuli svoju vlastnú kresťanskú terminológiu. Líšia sa od muslimov rečou, mravmi a životom vôbec. Medzi nimi začala asi pred 150 rokmi evanjelizácia, čím vznikali väčšie či menšie arabsko-evanjelické cirkvi. Títo arabskí veriaci sú však poznamenaní prenasledovaním a útlakom v minulých storočiach, prejavuje sa to na ich myslení, modlitbách, lebo nedôvera a skrytý strach zatvrdili ich srdcia. Ako ťažko prijímajú tieto cirkvi obráteného muslima! Väčšina sa k nemu chová s odstupom, díva sa na neho kriticky. Preto evanjelizácii medzi muslimami musí predchádzať evanjelizácia arabských kresťanských zborov, aby obrátení muslimovia našli tu zodpovedajúce obecnstvo.

10) Obrátený muslim ešte dlho nie je hotový kresťan. Potrebuje to roky trpezlivosti, než sa podvedomie bývalého muslima zaplní kresťanským obsahom. Starý duch musí von a nový dovnútra. V praxi to znamená, že taký brat musí získať novú pracovnú morálku s presnosťou, pilnosťou, zodpovednosťou a vernosťou. Jeho manželský život musí dostať iné mravnostné merítka s obojstrannou ochotou si poslúžiť. Peniaze už nesmú byť modlou, na ktorej spočíva jeho podvedomie a ku ktorej sa upínajú všetky myšlienky a nádeje. Potrebuje sa naučiť usporiadať si nedeľu, hovoriť pravdu, odlišovať politiku od pobožnosti. Potrebuje podobne ako my rásť v posvätení, aby v ňom dozrievalo ovocie Ducha. Musí sa učiť sebezapreniu a pochopiť, že aj kresťania majú chyby a potrebujú si vzájomne odpúšťať. Jediné Pán Ježiš môže muslima oslobodiť a zmeniť. Pritom však na obráteného muslima platia činy lásky a priateľská atmosféra viacej ako slová.

jos

*"Dobrořečítí budu Hospodinu každého času, vždycky chvála jeho v ústech
mých."*

(Ž 34,2)

Jistý věřící křesťan vypravoval: "Byla to nezapomenutelná návštěva na ostrově Formosa! Na jejím počátku jsem byl stůsněn. Stál jsem v nemocnici před řadou mužů, kteří byli malomocní a slepí. Jaký to těžký úděl! Jak je mám potěšit, když jsem zdravý? Ale nemusel jsem nic říkat. Tito lidé otevřeli ústa a jako pozdrav začali zpívat píseň: "Ó jak věrný přítel Ježíš..." I ve své bídě měli radost a potěšení. Byli učedníky Pána Ježíše. On je vysvobodil z jiného druhu "malomocnosti", totiž od jejich hříchů, když jim hřích odpustil a očistil je od nepravosti. Otevřel jim jejich srdce, aby Jej poznali jako Spasitele světa, Dobrého pastýře a svého Pána.

Když dozněla píseň, následovala druhá část pozdravu: první verše 103. žalmu: *Dobrořeč duše má Hospodinu a nezapomnej se na všechna dobrodíní jeho! Jak jsem byl zahanben!*" Kéž Pán dá také nám vděčné srdce i v nouzi a utrpení.

Přel. ta

Problémy s nadváhou

Rebečina matka má problémy s postavou. A nejen domnělé. Nadbytečné kilogramy jsou nepřehlednutelné. Už delší dobu vede nepřilíš důsledný a v důsledku toho také málo úspěšný boj proti nežádoucím tukovým polštářům. Také moc odvahy nepřidá, když člověk bydlí přímo mezi pekárnou a řeznictvím. Hned ráno člověka budí svůdná vůně linoucí se z pekárny a celý den povzbuzuje již tak nezkratný apetit výloha v řeznictví, plná lahůdek. Všechna dobrá předsevzetí, že od zítřka se budou redukovat kalorie, se rozplynou nejpozději při závanu a pohledu na bohatou nabídku vyložených lahůdek.

Pokouší se sice šikovně vybranými šaty maskovat problémy svých proporcí, ale váha nesmlouvavě ukazuje přebytečná kila. Malá Rebeka, co ještě nemá ani tři roky, pozoruje denodenní napínavý rituál, když matka plna očekávání stane v koupelně na váhu s očima strnule upjatými na chvějící se ručičku na stupnici. Slyší nesčetné zklamání povzdechy, ale registruje i občasně matčiny blažené výkřiky, když přes noc zmizelo 20 nebo 30 dkg. Rebeka plně nechápe, proč je ta hra s váhou pro matku tak důležitá, ale cítí, že váha má rozhodující vliv na máminu náladu.

Jednoho dne se Rebeka motá v koupelně sama. Máma slyší, že i malá se potýká s váhou. Po malé chvíli se Rebeka objeví ve dveřích koupelny rozzářená a radostně volá: "Mami, mami, Rebeka už váží 2 roky!"

Váha jako nástroj měřící jednotky hmotnosti se stala ve společnosti uvědomující si cenu zdraví a správné výživy přísňým diktaátorem. Výrok váhy ovlivňuje naše zvyky,

jednání i stravování. Její pozitivní nebo negativní výpovědi mohou v extrémních případech ovládnout a vyplnit veškeré naše myšlení. Podle diktátu váhy se "formují" osobnosti v nejjednodušším slova smyslu!

Jestliže se tolik obáváme toho, co nám ukáže váha v koupelně a vynaložíme veškeré úsilí na to, abychom dosáhli příznivého výsledku, pak bychom se měli jednou vážně zamyslet také nad tím, že i Bible hovoří o problémech hmotnosti lidí.

V 2K 10,13 je Bůh označen jako Bůh "míry pravidla". Jeho váha je "váha spravedlnosti" (Job 31,5). Bůh stanoví jednotky váhy i míry, jimiž posuzuje jednání a skutky lidí. On posuzuje, v jakém smyslu či duchu jsem to či ono vykonal. Zjevuje pohutky mých činů (Př 16,2), vynáší na světlo skrytosti mého srdce (Př 21,3). Bůh, který váží mé srdce a bdí nad mou duší (Př 24,12), zjistí čistotu váhu mých činů. Kde jsem pracoval s falší a s podvodem, nezbuďte z mých úspěchů jako čistý zisk k Boží slávě nic (Jb 31,5). Všechny mé činy podléhají Boží kontrole váhy (1S 2,3).

Rebečina matka musí kvůli své tělesné váze, svému zdraví a kráse každý den znovu a znovu vynaložit všechno úsilí, aby mohla odolat vonícím svůdným výlohám obchodu s lahůdkami. Malá Rebeka tento boj spoluprožívá. Nebude to trvat dlouho, než pochopí důvody a sama se rovněž podřídí diktátu váhy.

Zdalipak se Rebeka právě tak záhy naučí odporovat vyloženým dráždidlům výkladní skříně tohoto světa? Tyto výlohy nás provázejí po celý život. Vonící a svůdné nabídky dráždí smysly a vzbuzují žádost. Jejich požívání a trávení nevedou sice k tělesné nadváze, zato však uvádí duši do nebezpečí "lehkovážnosti".

Abychom dosáhli Bohu příjemné normální či dokonce ideální váhy, musíme studovat a respektovat zásady stravy a jednání, popsané v Bibli. Tam máme hojně

návodů k podporování zdravého růstu ducha, duše i těla.

Jsmé my sami dostatečně seznámeni s Božími jednotkami míry a váhy, abychom mohli své vědomosti přesvědčivě předat svým dětem?

Srovnávejme a zkoumejme denně naši váhu podle Božích "tabulek". Pak se nebudeme muset obávat zdrcujícího rozsudku, který musel Bůh nechat vyřknout nad kaldejským králem Balsazarem: "Byl jsi zvážen na vahách a shledán lehký" (Da 5,27). (Die Wegweisung 9/92, Erika Treude).

Za všechno vlastně může jeden "křesťanský" koncert v našem městě. Byla na něm řada věřících z různých sborů, včetně našeho shromáždění. Nemohl jsem se ho zúčastnit, byl jsem však zvědav, a tak jsem se ptal, samozřejmě více lidí.

"Bylo to báječné!" slyšel jsem nadšeně říci mladá děvčata z našeho sboru. "No, na naše poměry trochu neobvyklé... ale jinak fajn..." řekla jedna z nich.

"Mám z toho smíšené pocity", řekla mi doma manželka. "Byl to rock. Po hudební stránce hráli hezky, odmyslím-li ty přebytné decibely, ale to ostatní za moc nestálo..."

"Byl někdo z vašeho sboru na tom koncertě?" ptal se mne příštího dne věřící asi třicetiletý kolega z práce, navštěvující jiné společenství, kterého si velmi vážím pro jeho křesťanský postoj a život. "Co na to říkáte?" - Opatrně jsem mu sděloval smíšené pocity své manželky. Plně s nimi souhlasil a řekl mi, že měl pokušení po deseti minutách odejít domů. Navíc se ho někdo o přestávce ptal, zda by se v jejich sboru nemohlo konat něco podobného. Hledal opatrně slova, ale někdo z jeho přátel ho předběhl: "Mohlo, ale jenom jednou..."

Co bylo důvodem těchto kontroverzních hodnocení?

Nebyl to text písní, ani jejich melodie. Byl to způsob, jakým tato hudební skupina hrála. Zpívala o Pánu Ježíši, avšak formou klasické diskoteky, s rukama vysoko zdviženými a s výzvami k chvále Pána tancem. (Ty díky jistému "konzervatismu" zdejší oblasti narážely na nepochopení). A na závěr výzva k odevzdání se Ježíši.

A tak jsem si nakonec musel položit otázku uvedenou v titulku tohoto článku. Vyprovokoval mne k tomu výrok děvčat, vyznávajících svou vřvou v Pána Ježíše: "Nevídám na tanci nic špatného. Nevím, proč by to měl být hřích..."

Vím, že se pouštím do ožehavého tématu, které mi asi u části čtenářské obce sympatie nepřinese. Ale já nepíšu kvůli sympatiím a obdivu. Píšu jako věřící táta a také jako bratr, který nese odpovědnost za svěcené "ovečky" či "jehňátka".

Otázka, zda je tanec hříchem anebo ne, asi nebude nikdy stoprocentně zodpovězena. Vždycky se najdou na obou stranách nespokojenci, kteří si budou myslet a dělat své. Už slyším zastánce tance, jak říkají: "Milý Tomáši, my s tebou nesouhlasíme. Jen si přečti Ž 149,3: "...at tanečtím rejem chvátil jeho jméno, at mu pějí žalmy při bubnu a při cítaře." A jen si přečti v 2M 15,20, že i Mojžíšova sestra Marie po přechodu Rudého moře spolu s dalšími ženami tančila a chválila Hospodina. A jestliže Nový zákon nehovoří o tanci nic podstatného, tedy na něm není nic zlého..." Zní to hezky, ale je to přece jen tak trochu křesťanská demagogie. (Komu že platí výzva v Ž 149? 2.verš říká zcela jasně, že jde o Izraele. Nebo máme podle v. 6 mít i dvojsečný meč k boji s okolními národy a máme je poutat železnými okovy?)

Na druhé straně mi řeknou někteří staří bratři a sestry: "Tomáši, kam to vedeš ty mladé? To je neslýchané, věřící lidé, a oni nemají jasno v otázce tance... To kdyby věděl br. Křesina..."

Zkusme se upřímně a poctivě zamyslet nad tím, jak tomu tedy je. Samozřejmě nemám právo výslovně říci "Tanec je hřích" a také nemohu říci "Nesmíte chodit tančit..." Vedlo by to buď k otevřené revoltě anebo ke zbožnému pokrytectví, které je právě tak špatné. Musím však říci zcela vážně a jednoznačně, že od tance je jen maličký krůček ke hřích. A pro mnohé mladé věřící je to mnohdy balancování na okraji propasti.

Obracím se zejména na vás, děti věřících rodičů. Plně vás chápu, sám jsem to prožíval podobně. Znáám pocit bezmocné závidy, že nemohu to, co moji nevěřící kamarádi. Znáám to pokušení, že mi něco není dopřáno. Nezapomeňte ale, že je to již od dob ráje jen prastará satanova taktika vyvolat v nás pocit, že jsme o něco okradeni, že nám Pán Bůh něco nepřeje.

Rád bych vám připomenul tragedii Jákobovy dcery Díny (1M 34,1-30). Byla zvědavá, jak žijí pohanské dívky. Převzeno do dnešní situace, zašla si na zábavu. Vrací se domů znásilněna, nemluví o dalších tragických událostech s tím spojených. Děvčata, myslíte si opravdu, že dnes toto nebezpečí nehrozí?

Dovolte mi připomenout zmínku o tanci v Novém zákoně (Mt 14,1-12; Mk 5,14-29). Tam tančila dcera Herodiady před svým strýcem a hodující společností. K čemu vedl tento tanec? Stál hlavu Jana Křtitele. Opravdu si myslíte, že dnes tanec nemůže vzbudit v někomu smyslůst a oslepit soudnost a zdravý rozum? Anebo si myslíte, že zvládnete všechno? Chci vás varovat před existujícím nebezpečím. Můžete mít dobrý úmysl, ale situace vás může zaskočit a vyvinout se naprosto nepředvídaným směrem. Máme právo si zahrávat s ohněm?

Rád bych připomenul Pavlova slova: "Všechno je mi dovoleno - ano, ale ne všechno prospívá. Všechno je mi dovoleno - ano, ale ničím se nedám ztotožnit." (1K 6,12) Tam, kde si začínám zdůvodňovat, že to, co chci konat, vlastně není hřích, začíná svítit kontrolka, že se mnou něco není zcela v pořádku, že se můj život začíná stávat povrchním a mělkým a že se začíná hlásit o své moje tělo. Vnímáme tento signál, anebo jej budeme ignorovat?

Nakonec bych se rád vrátil k podnětu k této úvaze - ke zmíněnému koncertu. Zcela úmyslně neuvádím název hudební skupiny ani pořadatele, protože mi nejde o osoby, ale o princip.

Zvěst evangelia je fantastická záležitost, měnící od základu celý život člověka. Mění se hierarchie hodnot i smysl a cíl života. Je to proto, že do mého života zasáhl Pán Bůh, že

mně a tobě dal nový život. Je to Boží dílo. A proto nepotřebuje reklamu a propagaci lidskými prostředky (i když se neobejde bez lidského svědectví!). Nepotřebuje dokazovat naši radost tancem a tleskáním nad hlavou (to je ostatně jen pomíjivá radost a opojení hudbou, mládím a rytmem!). Lépe ji dokáže můj praktický optimismus a radost i za nepříznivých životních okolností (viz Sk 16,23-40 - Pavel a Sílase ve vězení ve Filipis). Vyznávám-li Pána Ježíše, lidé v našem okolí si těchto našich postojů velmi všimají. Ostatně, dovedete si představit Pavla a Sílase, nebo Jakuba a Jana či ostatní apoštoly, jak tančí a kroutí se v rytmu taneční hudby "ke cti a chvále Páně"? Dovedete si představit Pána Ježíše, jak oslavuje svého Otce tleskáním rukama nad hlavou? Já o tom v Bibli nic takového nečtu a tato představa je pro mne absurdní. Místo toho čtu: "A nepřizpůsobujte se tomuto světu..." (Ř 12,2). Naopak, necháme-li se unést vnějším efektem uměle vyvolávané radosti, naši známí to okamžitě poznají a budou to komentovat podobně, jako jedno děvče z domu, kde bydlím: "To byly křesťanské písně?! Vždyť to bylo obyčejné disko..." A o takový výsledek nikdo z nás určitě nestojí. Anebo ano?

tp

Tři Pavlovy prosby za Kolosenské

Proto i my, ode dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme za vás v modlitbách prosit, abyste plně, se vši moudrostí a duchovním pochopením poznali jeho vůli. Tak budete svým životem dělat Pánu čest a stále se mu líbit, ve všem poneseťe ovoce dobrých skutků, budete růst v poznání Boha a ... nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti... (Ko 1,9-11)

Prvá prosba (v.9) je ve spojení s *duchovní moudrostí věřících*. Žádný člověk, a zvláště pokorný věřící člověk, nebude nikdy dostatečně moudrý. Celý náš život je životem duchovního vzrůstu a vzdělávání se v Božím slově. V něm poznáváme Boží vůli pro své životy. Nejprve všeobecnou, ale pak i tu konkrétní pro každodenní situace, kterými procházíme. Pavel nepovzbuzuje Kolosenské k tomu, aby stavěli na vlastní moudrosti a rozumnosti. Jeho prosba mluví dál. Mají poznávat Boží vůli, Boží moudrost a Boží rozumnost. Tím mají být utvářeny jejich životy.

Druhá prosba (v.10) je ve vztahu k *praktické poslušnosti*. Známost a poslušnost jsou dvě strany jedné mince. Je absurdní představa poslušnosti něčeho, co mi není známo. Naopak neposlušnost toho, co znám, už tolik nepředstavitelná není. A právě zde je nebezpečí uklouznutí do pokrytectví. Obě tyto Pavlovy prosby jsou v dokonalé harmonii. Boží moudrost zjevuje Boží vůli. Jsme-li jí poslušni, pak chodíme "hodně Pánu ke vší jeho lůbeznosti", a to ve svém důsledku přináší ovoce.

Třetí prosba (v.11) *mluví k charakteru*. Je to Boží moc, která zmocňuje křesťana k životu jiné kvality. Duchovní růst a duchovní dospělost nastává tam, kde bez zábran působí v našich životech Boží moc. V této věci mnohdy nemáme jasno. Projevy Boží moci chceme spatřovat v mocných činech velkých Božích mužů, Mojžíše, Davida nebo Eliáše. Ale ono je to mnohem prozaičtější. Trpělivost, dobrotivost a radost - to jsou projevy Boží moci v životech křesťanů, za které prosí apoštol Pavel.

hk

Na domových a ulicových lúčach rozkvitli pestrofarebné kvety reklám. Ešte nikdy ich toľko nebolo. Propaguje sa všetko možné i nemožné. Celkom bez zábran sa propagujú jedy, ktoré rozsievajú záhubu. Iba tam, kdesi dolu pod obrovskými písmenami sa takmer neviditeľne trblietajú písmenká varovania: Tieto výrobky škodia zdraviu.

Na každom kroku na nás vyciera zuby propagácia hriechu. Na každom kroku nám ktosi v nádherných farbách ponúka smrť. Iba tu a tam sa aj nájde ktosi, kto nesúhlasí. Iba tu a tam ktosi varuje: Odplata za hriech je smrť.

S otvorenou Bibliou a chvejúcim sa hlasom nenápadného posla zhora sa ako živý výkričník staviam pod zdanlivo obrovský reklamný panel hriechu a volám: Spása je v Ježišovi Kristovi! Hriech vám prinesie rozsudok smrti!

Pán Ježiš povedal: ja som ŽIVOT.

Kiežby aspoň ktosi začul môj nenápadný hlas. Kiežby aspoň ktosi počúval moje nenápadné varovanie.

jk

Napriek môjmu fyzickému veku bolo by ma možné označiť za kresťanské batola. Pána Ježiša Krista som prijal za svojho osobného Spasiteľa iba pred rokom. Stalo sa tak po štvorročnom hľadaní odpovede na známe otázky: "Odkiaľ prichádzam, aký je účel môjho bytia a aký by mal byť cieľ, alebo koniec mojej životnej púti?"

Moje stretnutie s Pánom bolo tiché, pokojné, nenásilné, takmer nepostrehnuteľné. Napriek tomu dnes viem, že Ježiš Kristus je živý, pôsobí a účinkuje tu medzi nami a dáva sa poznať všetkým tým, ktorí ho úprimne hľadajú. Je to úžasný pocit vedieť, že viera v Pána Ježiša je konkrétna a určitá (takmer hmotná), pretože má svoje reálne opodstatnenie. Pán Ježiš Kristus aj dnes, tak ako vtedy pred dvetisícimi rokmi preukazuje svoju nesmiernu a nezmernú lásku k človeku hriešnemu a preto biednemu. Hľadajúceho zakrátko presvedčí o svojej existencii, neopenechá jeho slabú iba začínajúcu vieru v pochybnostiach. Nežiada, aby človek veril určitý čas v niečo abstraktné, ale ak v tichosti, pokore a predovšetkým v dôvere pokľakne a poprosí Ho, aby sa mu dal poznať - náš milujúci Pán tak vo svojej láske urobí.

Ja osobne Pána Ježiša poznám ako svojho verného sprievodcu. Ráno pri modlitbe poprosím svojho Pána, aby ma po celý deň sprevádzal, aby mi pomáhal pri činnostiach, ktoré sú mi známe a aby ma chránil aj v situáciách, o ktorých neviem. Moja skúsenosť je taká, že Pán sa vo svojej láske k týmto prosbám nádherne doznáva. Pomôže jedenkrát, druhýkrát, potom opäť a opäť... človeku sa začne priam "zázračným" spôsobom dariť (hoci len vyhýbať sa nepríjemnostiam) a mladý veriaci kresťan si už v relatívne krátkom čase uvedomí, že to je milosť a pomoc Pána, že On sám pri ňom stojí a mu pomáha. Riadi jeho kroky, konanie i reč. A tak kresťan-batola (hoci aj v kmeťovskom veku) si postupne uvedomuje, že kráčať životom bez Ježiša Krista je opovážlivosť a preto sa "učí" chodiť s Ním.

Popísaným procesom poznávania som za uplynulý rok osobne prešiel. Dnes by som sa už obával započat' deň bez toho, aby som sa ubezpečil, že Pán je so mnou... je, lebo veď ho ráno o Jeho spoluúčast' prosím. Pri modlitbe si uvedomím, čo ma v začínajúci deň očakáva a poprosím Ho, aby v každej situácii pri mne stál. Je dojmavé, aký je náš Pán verný a dobrý, aký láskavý a milostivý. Vo svojej láske a oddanosti stojí pri mne aj v okolnostiach, ktoré som ráno nesignalizoval, lebo som o nich jednoducho nevedel. Stáva sa, že vo víre udalostí niekedy pozabudnem na svojho Pána a On sám sa pripomenie iba vtedy, keď zasahuje. A potom sa ma zmocní ľútosť, že On je taký pozorný a skromný, že On - Pán pánov a Kráľ kráľov nielenže za mňa trpel a krvácal a zomrel najhroznejšou smrťou, ale ešte aj dnes pri mne stojí tichý a pokorný, skromný a nenáročný, odpúšťajúci a oddaný...

A tak sa teda učím chodiť s Pánom. Ráno pri modlitbe ho prosím, aby so mnou vyšiel z domu, aby ma sprevádzal na ceste, v práci i cestou späť domov a potom prípadne aj

na zhromaždenie. Jeho prítomnosť si potom ešte zabezpečujem tým, že mu na každom mieste, kde sa nachádzam ďakujem, že je so mnou. A postupne sa snažím skracovať intervaly, počas ktorých svojmu Pánovi ďakujem za Jeho prítomnosť. Mojou snahou je, aby neuplynula žiadna hodina dňa, počas ktorej by som sa aspoň kraťoučkou myšlienkou nezaoberal svojím Pánom. Snažím sa mu prihovoriť pred každou novou činnosťou a v každej novej situácii, alebo na každom novom mieste.

Moja skúsenosť a môj postup určite nie je výnimočný. Som presvedčený, že v každom jednotlivom prípade obrátenia je mladý kresťan vedený Duchom Svätým a ten má predovšetkým záujem o oslavenie Pána Ježiša Krista. Verím tiež, že aj každý kresťan má rovnako záujem svojím životom osláviť nášho Pána. Svojím konaním, činmi, slovami i myšlienkami. Nie vždy sa to však človeku podarí. Stáva sa, že spolu

s apoštolom Pavlom musíme priznať: "Nerobím to, čo chcem, ale robím to, čo nechcem..." Je dobré vedieť, že nemáme povinnosť ospravedlňovať sa nášmu Pánovi za našu prípadnú bezmocnosť. On sám vie najlepšie, ako často a ako veľmi musí pomáhať človeku, aby sa dopracoval k úspechu. Ale práve pre túto účasť Pána nemáme ani žiadne právo neskromne sa tešiť z prípadných úspechov. Vedzme a neustále si pripomínajme, že On je začiatkom i koncom, ale súčasne aj stredobodom nášho snaženia. Prosme Ho denne, aby On žil v nás a my v ňom.

Prvé kroky batolaťa sú vážavé a neisté. Náš krok však môže byť pevný a rozhodný. Upríme svoj duchovný zrak na nášho Pána a takto kráčajme životom. Po ceste, ktorú On už dávno predtým prešiel ako prvý a po ktorej nás aj teraz On sám vedie. Po ceste, ktorou je On sám.

Ing. Ján Kováč, Pezinok

Milost a milosrdenství

jsou dva biblické pojmy, jejichž rozlišení působí někdy potíže. Velmi obecně lze říci, že **milost** v sobě zahrnuje nebo úzce souvisí s dalšími biblickými pojmy, jako jsou odpuštění, spasení, pokání, přízeň atd. Velmi jasně lze Boží milost doložit na několika podobenstvích z Nového zákona. Tak například podobenství o dělnících na vinici (Mt 20,1-16) vyzdvihuje jednání majitele, který vyplácí mzdu dělníkům na základě milosti. V podobenství o veliké večeři (Lk 14,16-24) platí na základě milosti pozvání na hostinu pro každého; a v podobenství o marnotratném synovi (Lk 15,20-24) zahrnuje otec svého syna nezaslouženou milostí.

Milosrdenství souvisí se soucitem k tomu, kdo je potřebný, bezmocný, zadlužený, kdo je v jakékoli životní mizerii v níž si pro sebe nemůže nárokovat vůbec nic. V takovém stavu se nacházel marnotratný syn, k němuž byl otec "hnut milosrdenstvím" (Lk 15,20).

Závěrem můžeme říci tolik, že Bůh nám ve své milosti dává, co si nezasloužíme, kdežto ve svém milosrdenství nám nedává, co si zasloužíme.

hk

Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích, avšak viníka nenechává bez trestu!

Víte, kdo a komu řekl tato slova?

ČLOVĚK- STÁDNÍ TVOR A SAMOTA

brzy podobat obrovskému mraveništi a lidé budou obětmi nikým už nezvládnutelného času.

Zajdeme-li si na přihlašovací či finanční úřad, do banky, nebo na osobní oddělení velkého podniku, je to stejné jako v nemocnici či v domovech důchodců. Zde už nikoho nezajímá osoba. Nahradí ji její jméno, datum narození a bydliště. Všechny ostatní údaje se zanesou do kartotéky. Ty obsluhují na slovo vzatí odborníci. Jaký máte problém? Děkuji, další prosím! Nelze mrhat časem. S touto masovou obsluhou živoucích tvorů, která se nezastavuje před žádnou věkovou skupinou, se setkáváme na každém kroku, dokonce i ve školách. Jistá učitelka si při rozhovoru postěžovala: "Mám ve třídě tolik žáků, že se nemohu zabývat jednotlivci." Každý člověk je dnes na světě manipulován už od vstupu do života a stává se odosobněnou součástí masy. Nelze si nevšimnout, že tím velmi, velmi trpí. Podíváme-li se do světových velkoměst, vnucuje se nám obraz zmíněných obrovských mravenišť. Lidé se ženou všemi směry a jen tu a tam si vymění několik formálních slov.

Kdosi kdysi řekl, že nejosamělejším se člověk cítí ve velké společnosti. Vdova, která přišla i o svého jediného syna, vykřikla v zoufalství: "Chtěla bych si postěžovat těm čtyřem stěnám, ve kterých žiji, na svoji hroznou samotu a zoufalství." I ona byla obyvatelkou milionového města. Tak chutná samota uprostřed obrovských mas lidí.

Někdy prožíváme šťastné chvíle v rodinném kruhu, a při tom nás třeba jen tenká stěna dělí od osamělého ubožáka, který je odkázán jen na šum neznámých hlasů a rozpravy bezstarostných lidí. V jeho vlastním pokoji ho však straší jen beztvář ticho...

Kdo by spočítal všechny ty ubožáky, trpící samotou a nepochopením! Heinrich Heine píše: "Jaká spousta bídy se vejde do lidských srdcí!" Samota však tíží velmi často i lidi, žijící ve společenství manželském, nemá-li jeden druhému už co říci a je-li trvale nepochopen a nemilován.

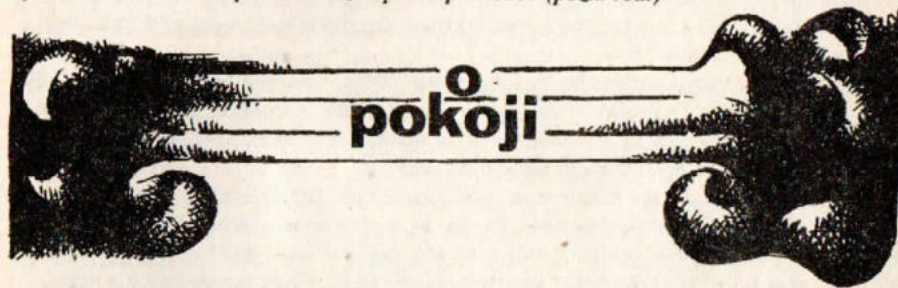
Často si klademe otázku, jak je možné, že ve stádní společnosti sklonku dvacátého století umírá takové množství lidí. Cožpak už opravdu miluje každý jen sám sebe a svůj majetek? Radost bydlí v těsném sousedství s utrpením a žalem.

Tato realita musí vést k závěru, že celý svět hyne se všemi svými žádostmi a že potřebuje Vysvoboditele. Kdo je tím vysvoboditelem a jak s ním lze navázat kontakt, se snadno doví každý, koho tato situace olupuje o klidný spánek.

Dr. J. M.

Jak diametrálně odlišná jsou k této situaci slova našeho Pána a Spasitele: "Já jsem dobrý Pastýř. znám své ovce a ony znají mne..." (J 10,14). Při popisu dobrého pastýře Pán Ježíš říká: Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když je má všechny venku, kráčí před nimi a ovce jdou za ním, protože znají jeho hlas... (J 10,3-4). Pán Ježíš nehledá masy, ale jednotlivce v nich ztracené, kteří tak zoufale potřebují pomoc. Našel Zachea na stromě, nemocného u rybníka Bethesdy a řadu dalších, kteří byli beznadějně zapomenuti a přehlíženi.

My máme být jeho učedníky a následovníky. To platí v plné míře i v naší péči o jednotlivce, kteří potřebují pomoc a mnohdy jen chvíli, aby se mohli svěžit se svým žalem těm, komu důvěřují, že je budou sdílet s nimi. Nevíme o někom ve svém okolí, kdo čeká na naši pomoc, na to, že si ho všimneme a věnujeme mu chvíli svého času? I to je služba Pánu Ježíši, žel velmi často opomíjená těmi, kdo jsou zdraví, silní a schopní. Nezapomeňme na slova Páně: "Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili." (Mt 25,40). Řada křesťanů nezná své poslání v církvi, nevědí, co by měli dělat - není to poslání možná právě pro tebe? (pozn. red.)

V noci lilo. Ráno, když jsem po páté vycházel z domu, byl již klid. Přestalo pršet, vzduch voněl vlahým teplem a všude bylo ticho, přerušované jen pleskotem drobných kapiček, stékajících z listů stromů. Lehkým oparem probleskovalo světlo pouličních lamp a zvuky, které způsobovaly moje kroky, zněly tlumeně a ihned umlkaly. Jistě tuhle náladu po dešti také dobře znáš.

Tak nějak bych se ti pokusil popsat stav lidského srdce po získání pokoje. Myslím teď na pokoj, o kterém píše Bible. "Odkazuji vám pokoj. Svůj pokoj. Ne ten, co dává tento svět. Při něm se nemusíte rmoutit ani mít strach." To jsou volně převyprávěná slova Pána Ježíše Krista (viz J 14,27). Na jiném místě Bible (Fp 4,7) je podána charakteristika tohoto pokoje. Je to pokoj od Boha. Je to pokoj, převyšující naše chápání. Nedá se vysvětlit, proč právě teď přichází. A má chránit nás, naše srdce i naši mysl před útoky zvenčí.

Máš takový pokoj ve svém srdci? Je ti svěže, dobře u srdce, jako po velkém osvobozujícím pláči? Jsi uvolněný, bez vnitřního napětí? Trampoty, které zákonitě provázejí náš život, tě najednou nezahlušují, ale sotvaže kolem tebe projdou, zmizí. Tak, jako zvuky tvých kroků. Najednou jsi schopen vnímat, poeticky řečeno, i drobný pleskot vědních malých radostí. Máš oči dokořán a díváš se na svět pohledem malého dítěte. Vidíš, co jsi dříve neviděl, raduješ se z věcí, které ti ještě včera nic neříkaly, a máš v srdci nesmírnou vděčnost. Toužíš chodit ulicemi, smát se, zpívat a děkovat tomu, kdo ti tento pokoj daroval. Přeji ti, abys to jednou prožil také.

skr

BŮH, KTERÝ ČEKÁ

Lidé, kteří z Božského vnuknutí psali Bibli, se jednohlasně shodují na tom, že jednou z předních vlastností Boha je trpělivost.

Člověk je od přirozenosti netrpělivý. I v začátcích církve najdeme známky netrpělivosti. Mnozí odpadli od víry, protože čekali po léta, že Bůh udělá něco pozoruhodného, ale co viděli, byl nedostatek činnosti. Ježíš, Jeho učedníci a proroci pronesli sliby o budoucnosti, ale nic se nestalo. Posměvačů bylo mnoho, a ptali se "Kde je ten příslib Jeho příchodu?" Namísto zlepšení se vše zhoršovalo - a nevypadalo to na to, že Bůh něco udělá. K čemu je víra dobrá, když svět je zrovna tak zlý, jako vždycky?

V druhé epistoletě se pokusil ap. Petr podpořit jejich víru a trpělivost těmito slovy: "Nemešká Pán s naplněním slibů... ale shovívá nám, nechťe, aby kteří zahynuli, ale všichni se obrátili k pokání" (3,9). Snaží se jim vysvětlit trpělivost Boha, který může čekat tisíce, dva tisíce nebo i víc let, jestli toto čekání bude znamenat záchranu drahocenných duší, za které Jeho Syn zemřel.

My tomuto nerozumíme, protože jsme bytostí času. I padesát let je pro nás dlouhá doba - přes půl života na tomto světě. Ale Tomu, kdo existuje věčně, je to jako minuta, nebo i méně. Trvání lidstva na zemi, ať už je 6 000 nebo 60 000 let, je jenom krátký interval pro Boha. On je Bůh, který je ochoten čekat.

Pomysleme, jak dlouho čekal, až se mysl člověku otevřela, pronikla trochu do tajemství stvoření a života. Mocná energie, kterou se teprve nyní učíme ovládnout, tu byla dávno a dávno než jsme přišli na scénu, skrytá, čekající až se něčí oči a uši otevřou. Emerson jednou nadhodil, že elektřina už mohla být v ráji; nikdo ji nevyalezal a nebyl na ni Bohem určený čas. Byla tu od počátku, jenom čekala, až ji někdo objeví. Něco objevit neznamená to vynalézt. Je to prostě uchopení se něčeho, co už tu bylo. Kdo ví, jak dlouho bylo uranium ve skalách a uhlí, nafta. Po generace se člověk třásl zimou a ni mu nenašlo, co je pod jeho nohama. Alexandr Veliký přemohl svět a přivedl svou armádu do zemí Středního východu, bohatých na naftu. Tu a tam vyprýštila z kamenů, zašpinila vodu, ležela na písku. Mojžíšova matka vymazala jeho košík smolou. Noe s ní zalepil archu. Milióny tun tůru, asfaltu a nafty byly v zemi a nikdo to nevěděl, a kdyby byli věděli, nevěděli by, co s tím dělat. Před několika lety byl benzín odpadový produkt petroleje. Nevěděli, co s ním dělat. Museli vydat zákon, aby jej rafinerie nevylévaly do řek. Když procházíme historii vědeckých a lékařských výzkumů, vidíme, jak pomalu se člověk dozvídal o světě a o sobě. Bůh by byl mohl otevřít dveře jeho mysli už dávno - ale většina toho, co víme dnes v poli vědy, byla objevena v posledních 100 letech. Proč to tak dlouho trvalo?

Důvod pro to leží asi hlouběji, než co vidíme na povrchu. Jeden z důvodů tohoto závratného pokroku v elektronice a technické znalosti je ten, že tyto věci jsou potřebné k tomu, aby přivedly tento věk ke konci. Je to vzrušující a plní nás to posvátnou úctou, když porovnáváme obsah Bible s denními zprávami. Co je předpovězeno pro poslední dny by se nesplnilo bez vědeckého vývoje tohoto století. Konečná bitva Armagedonu by nemohla být tak masivní a tak zkázná, kdyby nebylo moderních prostředků přesunu vojsk a ničivých vlastností nukleárních zbraní. Ani by jeden člověk nemohl vládnout celým

světem, jak je předpovězeno, kdyby neexistovala fantastická síť komunikací, které jsme zdokonalili, radio a televize. Dejme to vše dohromady - komunikace, cestování, technické vymoženosti, výzkum vesmíru atd. A toto vše bylo předneseno v Bibli před 20-35 stoletími. To je hlavní důvod, proč se znalost tak rozšířila.

Ale Bůh čeká. My bychom rádi viděli, aby rána udeřila nyní. Chtěli bychom vidět Ježíše, přicházejícího v oblacích hned teď. Chtěli bychom vidět zlo zničeno a dobro na trně - hned teď. Ale Bůh - Bůh nekonečné trpělivosti - čeká.

Jedna z největších záhad je pro nás nepřekonatelné zlo. Jak často nám Bible dává příslib přicházejícího království, nad kterým sám Bůh bude vládnout. Než věřící měli trochu víc světla na návrat Krista před tisíciletým královstvím, mnozí úpimní kazatelé evangelia čekali, že evangelium pomalu obrátí celý svět na víru. Třebaže si byli vědomi a děsili se nad mnohým zlem jejich doby - a nebojácně se proti němu stavěli - často končili svá kázání s přesvědčením, že evangelium spasí svět. Dnes, protože máme trochu více světla o prorocství, víme, že hrozné uzrání zla, ne kázání evangelia, zatáhne oponu tohoto věku a přivede Kristův návrat. Zatím stojíme v údivu nad nekonečnou Boží trpělivostí a ptáme se, proč už něco neudělal, aby zastavil překotný pád světa do propasti zla.

Byl by to omyl, připisovat Jeho pomalost nedostatku moci. Zbývá nám jenom myšlenka na Jeho trpělivost - trpělivost nad lidské porozumění. Někdo příhodně poznamenal: "On omezuje svoji neomezenou moc Svou neomezenou trpělivostí".

Ale člověk je unaven čekáním. Takový Bůh mu není povědomý. Pro něj trpělivost představuje slabost. Chce mít na trůnu všemohoucího sultána, který dokazuje svoji sílu, zastaví války, rozdrtí nepřitele, udělá konec všem utlačovatelům - jinými slovy, ukazuje svou činnost. Milióny se odvrátily od demokracie, protože ji považují za pomalou. Raději upnuli své naděje na silné vůdce, kteří ukáží činnost rychle. Naneštěstí se mnozí odvrátili od církve z téhož důvodu. Říkají, že biblický Bůh je moc pomalý. Změnit životy zevnitř trvá moc dlouho a je to moc obtížné. Přinucení a manipulace nás tam dostanou rychleji. Někdo řekl, že fotoaparát Polaroid je příznačný symbol naší doby - zmáčkni knoflík a vytáhni obrázek! Chceme všechno hned teď, hned teď fotku, hned teď bohatství, hned teď vyřešení problémů, hned teď sociální utopii. Náš čas tady je tak krátký, že máme v úmyslu změnit věci, dokud tu jsme. A tak připisujeme své nálady Boží mysli, obdaříme Ho naší moudrostí, ozbrojíme Ho našimi zbraněmi; stvoříme Boha podle svého obrazu. Řekneme, že bychom věděli přesně, co dělat, kdybychom byli všemohoucí. Dohlédli bychom na to, aby došlo k několika příhodným pohřbům.

Někdo se zeptal ateisty G. Shawa, co by udělal, kdyby byl všemohoucí. Kdyby byl Noe a přišla by zase potopa, koho z lidí by vybral, aby začali novou generací: On zavrčel: "Nechal bych je všechny utopit." A možná, že by to tak udělal.

Martin Luther nemohl pochopit, proč Bůh člověka snáší. Řekl: "Kdybych já byl Bůh a svět by se ke mně choval tak, jako se chová k Němu, rozkopala bych celou tu mizérii na kusy." A možná, že by to tak udělal.

Ale Boží trpělivost se nedá měřit malým rozměrem naší mysli. Bible je historie trpělivého Boha - Boha trpělivosti, jehož vlastností a velkodušností my nikdy v tomto životě nepochopíme.

Někteří lidé - a to zrovna ti, kteří by neměli - se utěšují a schovávají za tímto faktem. Jaký by to byl tragický omyl považovat Boží trpělivost za slabost, nerozhodnost a předsevzetí nepotrestat nikoho. Zatím co máme být vědci za Jeho trpělivost, i když jí

nerozumíme, musíme si tiež pamatovať, že On je Soudce, "spravedlivý Soudce", jak ap. Pavel ukazuje v 2Tm 4,8.

Přirozená mysl nemůže rozumět plnému významu slova "spravedlivý", protože my nejsme zvyklí na spravedlivé rozsudky. Rozsudky lidských soudců jsou ovlivňovány osobními city a názory. Ale Bůh je nezměnitelně nestranný a spravedlivý, právě tak jako milosrdný.

Na jakém podkladě vyřkne tento nestranný soudce svůj rozsudek: Nebude to na podkladě rozsahu našich zločinů proti Němu, za takových okolností bychom neobstáli. Jsem také rád, že to nebude na základě počtu našich přestoupení, protože i tu bychom neobstáli. Nový zákon říká jasně znovu a znovu, že lidé budou souzeni na základě jejich postoje vůči Ježíši Kristu, Tomu, kterého Bůh poslal jako Náhradu za člověka a Nositele jeho hříchu. "Ti, kteří Ho přijali," píše Jan, "těm dal moc stát se Božími syny, těm, kteří věří v Jeho jméno" (1,12). Jenom jeden hřích je neodpuštělný - zavrhnutí Ježíše Krista.

Toto je tedy to životně důležité poselství Boha, který čeká. Je možná nejlépe shrnuto ve slovech Izaiáše: "Opusť bezbožný svou cestu a nepravý člověk svá myšlení, a nechť se navrátí k Hospodinu a slituje se nad ním, a k našemu Bohu, neboť je hojný k odpuštění" (Iz 55,7).
pst

ABYS ZAHUBIL TY, KDO HUBILI ZEMI... (Zj 11,18)

Co je ještě před námi? Jak se budou vyvíjet problémy, nebezpečí a ohrožení, kterým je lidstvo vystaveno? Jak to vše skončí? Jsem si jist, že to jsou otázky, nad kterými si láskou hlavu mnozí lidé, zvláště politikové, státníci a vědci.

Ale Bůh nás nenechal v neznámosti o svém plánu pro budoucí život na zemi a o svém vysvobození ze všech našich béd. V knize Zjevení zaznívají hlasitě Jeho výstrahy lidem. V této knize nalézáme vyvrcholení vzpoury lidstva proti Bohu, den Božího soudu a založení nádherné Boží říše na zemi.

Tato kniha byla po celá staletí nesrozumitelná, i Martin Luther přiznal, že mu Zjevení dělá potíže. Příčina těchto těžkostí spočívá v tom, že vypráví o událostech, které se lidem až do nedávna jevily úplně nemyšlitelné a nepravděpodobné. Proto se vysvětlovala všechna Janova vidění jen jako alegorie. Avšak s vývojem vědy a techniky a při zřejmém ohrožení všeho života na zemi se stala většinou událostí, popisovaných v této knize, v plném slova smyslu hroživou skutečností.

Den Hospodinův přichází - soudný den, a učenci a vědci nenacházejí žádné východisko. Ačkoliv velmocí vyrábějí a uskládají stále více účinnější atomové zbraně, přece však potlačují ve svém myšlení možnost atomové války a pokoušejí se sjednotit se na omezení těchto zbraní. Bible však zcela jasně popisuje atomovou válku. Vojenští experti už dávno přiznali, že atomová válka, i kdyby byla velmi omezena, měla by za následek nekonečně mnoho mrtvých. Působení války by se rozšířilo na všechny obyvatele země. Atomové výbuchy by mohly narušit ozónovou vrstvu, která chrání zemi před ultrafialových záření tak, že by byl zničen všechn život na zemi... Pokud bude lidstvo slepé a hluché vůči Božímu slovu a tomu, co Bůh od něho požaduje, nenajde žádné východisko.

My však známe východisko - tím je Pán Ježíš! Když Jemu patříme, vidíme, jak se začínají dít všechny věci, předpověděny Písmem a můžeme zvednout naše hlavy, neboť "naše vykoupení je blízko"! (Z připravované knihy P. Taineho: *Cesta vesmírem*)

O kuriatku, které všetko vedelo

Príslovie 9,6

Bol krásny jarný deň a slniečko sa milo usmievalo, keď sa na jednom dvore narodilo malé kuriatko, o ktorom vám budem teraz rozprávať.

Vykľulo sa zo svojej škrupinky a prekvapene sa pozeralo na svet okolo. Bolo v kuríne a preto ani veľa nevidelo, no predsa sa mu to zdalo ako niečo veľmi veľké. Pozeralo sa, odkiaľ vlastne prišlo. Pamätalo si celkom dobre, že bolo v nejakej tmavej komôrke a teraz je zrazu vo voľnom priestore. Bolo to krásne. Žiadna tma a tak veľa miesta! Najviac ho však prekvapilo, že jeho komôrka sa stratila a vedľa neho ležali len biele škrupinky.

Poskočilo, pozrelo sa napravo aj naľavo, a tu zrazu - čo to? - počuje nad sebou hlas:

- "Moje drahé dieťaťko, ako som veľmi rada, že si zdravé; a si prvé, ktoré som vysedela. Počkaj, za chvíľu tu budú aj tvoje sestričky a bračkovia a potom pôjdeme spolu na dvor!" -

Kuriatko však pyšne odpovedalo: - "Ty že si ma vysedela? Veď ja som vyšlo samo! A z tých bielych vecí tam pri tebe - hovorilo a ukázalo pri tom na vajčeka - že sa vyliahnú kuriatka také, ako som ja? To predsa nie je možné! Veď ja som veľké! Ja som muselo vyjsť z niečoho veľkého, tmavého a neviem, kde sa to stratilo! Veď ja by som sa do tých vajčiek nevošlo" - pokračovalo pyšne si poskakujúce kuriatko a veselo trepotalo krídelkami. Skôr, než mohla mama - kvočka zakvokať, vyskočilo z kurína a už bolo na dvore pod šírým nebom, na slniečku.

Veľmi však zostalo prekvapené. Čo je to?! Veď s kurínom sa to nedá ani porovnať! Krásne! Je to krásne! Vyskočilo a chcelo sa priblížiť k tomu, čo sa tak krásne ligotalo - k slniečku. Zrazu počuje za sebou láskavý hlas: - "To je prvé kuriatko v tomto roku a ako sa zvláštne správa; ináč ako ostatné kuriatka, ktoré sa dostanú zo škrupinky."

Kuriatko sa otočilo a uvidelo veľkého, starého moriaka. Urazene odpovedalo: "Ako vieš, že som práve vyšlo z vajčeka? Je to hádam na mne poznať?" -

- "No samozrejme!" - odpovedal so smiechom moriak - "veď nosíš na chrbátiku ešte škrupinku! Ale zapamätaj si, že so staršími máš hovoriť slušne a úctivo!" - Moriak sa otočil a odišiel.

Kuriatko zhodilo škrupinku a išlo ďalej. Hnevalo ho, že moriak bol taký povýšený. Čo je predsa tomu veľkému tvorovi do toho, kedy som vyšlo zo svojej komôrky? Po chvíli uvidelo niečo veľmi veľké a vydávalo to hrozné zvuky: - "Kroch, kroch, kroch!" Och, aké to bolo veľké! Kuriatko sa veľmi naľakalo. Zostalo stáť a ani sa nepohlo. Bolo to prasiatko, ktoré nahnalo kuriatku taký veľký strach. Zostalo stáť a pozeralo na kuriatko tak z blízka, až kuriatko cítilo na sebe jeho dych. Zrazu prasiatko povedalo ešte dva razy svoje kroch, kroch, otočilo sa, zavrtelo svojim krátkym chvostíkom a odišlo. - "Ale si sa zľaklo, však? Prasiatka sú veľkí huncúti, ale nikomu neublížia." - Kuriatko sa otočilo a uvidelo kačku. - "Čože? Ja že som sa zľaklo?" - hovorilo už bez strachu kuriatko. - "Čo si nevidela, ako prasiatko muselo predo mnou utekať?" - Kačka sa usmiala a to kuriatko nahnevalo. Je síce pravda, že sa zľaklo, ale odkiaľ malo vedieť, že také veľké zvieratá nikomu neublížujú? Druhý raz už bude múdrejšie a ničoho sa nezľakne, pred žiadnym zvieratkom nebude utekať. Ale viac sa mu už o tom nechcelo hovoriť a preto povedalo: - "Ako je krásne! A pozri na tú jasnú guľu! Ja tam pôjdem!" - a pyšne ukázalo

na slniečko. Kačička sa znovu usmiala a povedala: - "Ty by si chcelo ísť na Slnko? Tam ale nikto nemôže ísť. Je to veľmi vysoko a keby si sa priblížilo k slniečku, spálilo by ťa. Ale ty toho ešte asi veľa nevieš, veď si sa to ešte nemalo kde naučiť, keď si práve vyšlo z vajička. Ale ja ťa trochu poučím" - povedala kačka. - "Ten dvor, v ktorom si sa vyli-ahlo, patrí bohatému pánovi a kvočka - tvoja dobrá mamička, ťa vysedela. Buď dobré kuriatko a snaž sa byť verné svojmu pánovi, ktorý ťa živí. Slúž mu a nezaoberaj sa takými myšlienkami a nápadmi, ako napríklad ísť na Slnko. Náš pán pre nás všetko zariadil, postavil nám domy, dáva nám jedlo a preto mu budme vďační. Bež ku svojej mamičke a nauč sa od nej, čo slušné kuriatko potrebuje vedieť a ..." - Nedopovedala, lebo kuriatko jej veľmi nahnevano skočilo do reči: - "Nepoučuj tých, ktorí si to neprajú! Nechaj si svoje hlúpe nápady pre seba! Čo mňa je po kvočke, ktorá ma vysedela? Čo mne má rozkazovať nejaký pán, ktorého som nikdy nevidelo? Ja som samo vyšlo z vajička, pán a Slnko tiež vyšli z vajička, aj keď je pravda, že z väčšieho. Tak sme si rovní a nikto mi nemôže rozkazovať! Dokážem ti, že sa na Slnko predsa dostanem. Pôjdem a stále pôjdem, až tam prídem! Uvidíš!" -

Kačička sa neurazila, hoci aj mala prečo. Je veľká dobráčka a preto len povedala: - "Daj si dobrý pozor, aby to s tebou zle neskončilo! Viacej rozmyšľaj a menej rozprávaj! Sú to samé hlúposti, čo si hovorilo. Ako by mohol pán a Slnko vyjsť z vajička?" -

"Ako? Celkom jednoducho! Ja som tiež vyšlo z vajička. Naraz som len bolo tu. A s nimi to bolo tak isto. A konečne, prečo sa tak zdržujem s takou hlúpu kačicou?" - odseklo urazene kuriatko. Bežalo k plotu, prešlo dierou a utekalo v ústrety Slnku. Ale nedobehlo ďaleko.

V lese, ktorý bol blízko za dvorom, stretlo kuriatko veľké červené, huňaté zviera. Bola to líška, ale kuriatko to nevedelo. Keď líška uvidela kuriatko, skryla sa za krovím. - "Aha, asi sa ma bojí!" - pomyslelo si kuriatko. Nevedelo chudátko, že líška na neho číha. Zrazu líška vyskočila a chňap! Bolo po kuriatku. Zostal mu len čas prestrašene zapípať: píp, píp,...

A práve vtedy vychádzalo zo dvora so svojou mamičkou - kvočkou 17 poslušných kuriatok.

Milé deti, myslím si, že ste mi rozumeli. Nie je to rozprávka pre neposlušné deti. Má vám ukázať, ako často nielen deti, ale aj dospelí nerozumne konajú a rozmyšľajú. Presne tak, ako naše neposlušné kuriatko.

Veď či je človek pred tvárou svojho Stvoriteľa viac, ako to kuriatko? Nie. Jemu sme všetci rovnako drahí a vzácní. Poslúchajme preto svojich rodičov a svojho Stvoriteľa. Vtedy sa nám bude vodiť dobre na ceste životom.

upr. O.Č.

Človek v dnešnom stolytí není schopen jasne rozpoznat, co je hřích, protože opustil Boží zákon, jeho Slovo a přikázání. Ale následky hřichu pociťuje velmi znatelně. Jeho život je poznamenán marností, strachem, stresy, nespokojeností, agresivitou a osamělostí. Příčina mnoha fyzických, ale ještě více duševních onemocnění, spočívá v neodpuštěných hříchích. Hřích je duchovní nemoc, která neustále narušuje celého člověka. Proto člověk nejprve potřebuje odpuštění svých hříchů. A Bible doposud říká světu, že odpuštění hříchů můžeme obdržet z Boží milosti pro předrahou oběť Pána Ježíše Krista (Efezským 1,7).

Mill čtenáři,

máte v rukou další číslo staronového časopisu s původním názvem Živá slova, dnes s názvem Živé slovo. Vysvětlení, proč k tomu došlo, bylo v minulém čísle.

Bývá zvykem při uvádění časopisu zveřejnit cíle, jež sleduje. Živé slovo chce být časopisem věřících v Pána Ježíše jako svého Spasitele, pro něž je Boží slovo, Bible, konečnou autoritou v jejich životě. Považujeme za zvláštní milost, že většina čtenářů je z prostředí mimo Křesťanské sbory, které jej vydávají. I to je projev toho, že pro Boží lid neexistují hranice lidských společenství a že jednota církve, těla Kristova, přes všechnu roztržičnost křesťanství přece jen existuje. Té chceme svým dílem a dary, které nám Pán Bůh svěřil (i když v lidské slabosti, křehkosti a omylnosti) i nadále napomáhat a ji zachovávat.

Z tohoto důvodu náš časopis nemůže být konfrontační. Nemůžeme proto zveřejňovat články, které napadají či kritizují jiná společenství. Považujeme za svůj cíl vést čtenáře k Písmu samotnému, aby předně sami četli, co je v Písmě napsáno, aby přemýšleli o tom, co to znamená, a konečně, aby z toho vyvodili závěry pro své životy. Články v tomto časopise by tomu měly napomáhat. Je ale samozřejmé, že časopis bude hájit zdravé učení Písem a vystupovat proti úchytkám od linie Písma.

Pokud jde o skladbu časopisu, chceme zachovat jeho obsahovou pestrost, aby zasahoval celou šíři křesťanského života. Chtěli bychom zachovat tyto oblasti:

- výklady Písma, aktuální problémy křesťanského života, zprávy z misie, biblický zeměpis, z dějin (církve, sborů i význačných osobností) - prioritu bude mít historie bratrského hnutí, křesťanská poezie (básně i písně), rubriku "Přečetli jsme za vás" (obecnější aktuality), svědectví jednotlivých věřících o jejich zkušenostech víry, krátké úvahy a články živého obsahu, zprávy ze sborů, články a hádanky pro děti, informace o knihách, křesťanských akcích apod., názory a postoje.

Živé slovo je jedním z mála časopisů, které jsou v podstatně většině iniciovány zdola, příspěvky čtenářů. Proto vítáme články, které nám posíláte. Byli bychom rádi, aby většinu příspěvků tvořily původní články, měly by mít určitou přednost před překlady. K této činnosti Vás chceme povzbudit. Chceme vás však upozornit na několik skutečností s články spojenými:

1) Za články nezasíláme honorář. Považujeme je za službu, kterou konáme z lásky ke svému Spasiteli. Časopis není výdělečný - stěžejí jsou pokryty náklady na jeho výrobu a rozesílání. Ani redaktoři neberou odměny za svou práci na něm. Naším cílem je zachovat cenovou přístupnost pro všechny čtenáře.

2) Redakce si vyhrazuje právo na gramatickou a stylistickou úpravu rukopisů. Tato úprava samozřejmě nesmí pozměnit smysl textu.

3) Pokud se v článku vyskytnou polemické či jednostranně zaměřené myšlenky, vyhrazuje si redakce právo je komentovat. Po zkušenostech, které jsme v průběhu let získali, usuzujeme, že bude nejlépe v textu článku udělat jen odkaz a poznámku redakce uvést až za samotným článkem. Prosíme, abyste tuto občasnou činnost nepovažovali za snahu články opravovat či vylepšovat.

4) Redakci časopisu tvoří bratři z různých míst České i Slovenské republiky, kteří na časopise pracují povětšinou mimo své občanské povolání. Není tedy únosné

jednotlivé drobné poznámky s jednotlivými přispěvateli vždy projednávat. Prosíme proto o prominutí drobných nedostatků. Rovněž tak je obtížné potvrdovat příjem jednotlivých příspěvků.

5) Chceme-li zachovat obsahovou pestrost, nemůžeme Vaše příspěvky zveřejňovat okamžitě. Navíc je jich více, než lze stěsnat do časopisu. Trochu nás mrzí, že někteří autoři se domáhají rychlého zveřejnění a že se cítí dotčeni, když jejich článek ihned zveřejněn nebyl. Mějte prosím trpělivost a řečeno zcela upřímně - i určitý nadhled, když právě Váš článek zůstal opomenut. Je docela možné, že se objeví za nějakou dobu - protože je nevyhazujeme, a že to bude právě ta vhodná doba, kdy bude mít povědět co nejvíce.

A ještě jednu připomínku nakonec: V naší společnosti se dnes stalo módou neplnit své závazky. Velké podniky neplatí dodavatelům za odebrané zboží, nájemníci neplatí byt, v tramvajích se jezdí načerno atd. Musíme konstatovat, že i v řadách čtenářů našeho časopisu přibýlo v poslední době hodně "neplatičů". Není to i Váš případ? Pokud se Vám časopis líbí a máte možnost jej zaplatit, učiňte tak prosím. I to patří k dobrým vlastnostem křesťana.

Přejeme Vám, aby časopis byl pro Vás užitečným pomocníkem a průvodcem na Vaší cestě víry.

Vaše redakce

Zprávy ze sborů

V rozmezí pěti dnů odvolal Pán na věčnost nejstarší manžele našich sborů na Těšínsku, bratra ALOISE RODOWSKÉHO (97 let) a sestru EMÍLIÍ RODOWSKOU (96 let). Jak příhodně se na ně vztahuje verš: "... milí a utěšení v životě svém, také při smrti své nejsou rozloučení." (2S 1,23)

Bratr Rodowski přijal svědectví o spasení v Pánu Ježíši po návratu z první světové války v r. 1918 a v témže roce vstoupil do manželství se sestrou Emílií Vojtoviczovou. Bylo mu 22 let. Spolu s bratřími Josefem Mroz-

kem a Pavlem Michalíkem stál v prvních řadách velkého duchovního probuzení na Těšínsku. Životní podmínky nebyly lehké a stejně taková byla i práce na díle Páně. Nezaměstnanost, nízké výdělky a jízdní kola jako dopravní prostředky, na kterých se jezdilo do shromáždění, ale i na konference. Bratr Rodowski věnoval veškerý volný čas studiu Písma a šíření evangelia. Byl horlivým strážcem biblických pravd a rozhodným obhájcem prosté prvokřesťanské sborové praxe. V Bohumíně byl postaven jeden z prvních sborových domů našich sborů (1928) a manželé Rodowští v něm bydleli a svědčili svými životy do roku 1977. Tehdy se pro stáří přesídlili ke své dceři do Českého Těšína. Zde bylo vidět nejednou stárnoucí manžele srostlé v nádhernou jednotu víry, lásky a naděje, jak se drží za ruce, nebo si společně čtou Boží slovo, nebo se modlí. Požehnané návyky. V rodi-

ně Mrozkových se dostalo manželům Rodowským příkladné a obětavé péče až do konce jejich pozemského života.

Na pohřbech bylo připomenuto, že stáli svorně nejen v prvních řadách duchovního probuzení, ale především ve službě PRVNÍHO, toho, který je Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední (Zj 1) - Pána Ježíše Krista. To je obrovská výsada. Byli první, ale ne poslední. My mnozí jsme výsledkem jejich práce, která nebyla daremná v Pánu. Svědkové odcházejí, vzpomínejme na ně s vděčností a následujme jejich víry. Snažme se jako oni přijímat slovo od **samého Pána** (toho Prvního) s nezmenšeným nadšením a odpovědností (Žd 2,1-3).

-šek

V prosinci minulého roku nás opustil drahý bratr a věrný svědek našeho Pána a Spasitele LADISLAV KOLA v požehnaném věku 79 let. Bratr řadu let působil v našich sborech v Praze a okolí, posléze zejména v Prostějově, kde milí Kolovi dosloužili zakladateli sboru - nezapomenutelnému písmákovi bratru Zesevičovi a později též i jeho rodné sestře - manželce našeho známého misionáře a biblického kolportéra bratra Dytrta. Jejich skromný prostějovský byt ve Vodní ulici byl od počátku otevřen celé veřejnosti pro místní prostějovské shromáždění a věrnou misijní službu mezi těmi, kteří hledajíce v léčivých bylinách tělesné zdraví, přicházeli k poznání Boží pravdy v Lékaři našich duší - Pánu Ježíši Kristu. Jak bratr Kola skromně a tiše žil, tak také nenápadně a tiše odešel v péči své milé manželky Aničky a dětí v Ostravě-Porubě. Zaslouží si náš vzpomínky připomenutím stále živého slova Židům 13,7.

-kk-

V červenci t.r. byla svým Pánem a Spasitelem odvolána na věčnost sestra ANNA ZABYSTRZANOVÁ z Českého Těšína. Patřila mezi svědky velkého duchovního probuzení na Těšínsku. V jejich domě v Koňakově se konala shromáždění 41 let. Boží slovo, shromáždění a radostný zpěv byly nedílnou součástí jejího života. Obdivovali jsme, kolik duchovních písní znala zpaměti. Vždy usměvavá, skromná a milá - tak odešla ke svému Pánu po dovršení 80 let života. Vděčně vzpomínáme.

-šek

Praha: V listopadu 1991 bylo po Praze rozšířeno ve spolupráci s bratry z Mnichova a za jejich finanční podpory i faktické pomoci 100 000 nabídek bezplatného zaslání křesťanské literatury. Knihy si objednalo asi 4 000 lidí. Od září 1992 proběhlo ve Stodůlkách (nové pražské sídliště asi s 80 000 obyvateli) tzv. druhé kolo, v němž byla opět nabídnuta literatura. Z téměř 350 lidí si další knihy objednalo asi 120. Od podzimu 1992 probíhala ve Stodůlkách evangelizace (přednášky, biblické skupinky, prodej literatury). Výsledkem bylo několik obrácených lidí a založení dvou biblických kroužků - ve Stodůlkách a v Braníku.

Dětská misije: Více o ní v 1. čísle letošních Živých slov. Reagovalo asi 65 dětí, z nichž některé chodí do klubů, řada z nich chce jet na prázdninové pobyty, mnoho posílá Průzkumníka. Ve Stodůlkách proběhla řada dětských slavností, pořádaných bratřími pražského sboru. Br. Karel Šindelář napsal několik her pro dětské biblické maňáskové divadlo, jehož představení mají u dětí velkou odezvu. Prosíme zvlášť o modlitby za rodiče, aby nebránili dětem v cestě ke Kristu.

Misijní pobyty: Podobně jako na severní Moravě se i v Čechách pořádají misijní pobyty o víkendech každý měsíc. Účast na pobytech stoupá a Pán dává milost, že lidé poznávají v Kristu Ježíši svého Spasitele. Sbor zakoupil pro účely pobytů video, které je hojně využíváno i k dalším misijním akcím.

Anketa: Na základě zkušeností bratří z Karlových Varů a z Plzně věřící v Praze rozeslali na adresy lidí, kteří si objednali křesťanskou literaturu, 4 000 anketních lístků. Zatím reagovalo asi 350 lidí, kteří si něco objednali, a s několika jednotlivci již vstoupili bratří a sestry do osobního kontaktu.

Perspektivy a cíle:

- vznik alespoň pěti dalších sborů v Praze.
- vyslání misijních skupinek do míst, v nichž žádné sbory nejsou. Zatím se rozvíjí práce v Brandýse n.L., v Neratovicích, Čelákovících a v Chotyni u Hrádku n.Nisou.

Misijní práce vyžaduje řadu pracovníků. Vedle bratra Vaňury pracuje na plný úvazek v díle Páně bratr Jan Staněk z Plzně. Stará se o misi, kterou v Čechách podporují bratří z Německa, pečují o Plzeň a pomáhá ve Velharticích. Je ale třeba více mladých lidí, kteří by byli ochotni pracovat pro Pána. Bratří v misijní skupiny prosí ve své Zprávě o činnosti, z níž je tento výťah vybrán, o modlitebnou podporu tohoto díla.

(Zkráceně ze Zprávy o činnosti misijní skupiny z 31.5.1993) pva

Pro ty, jimž to Pán položil na srdce, aby svým finančním darem podpořili misijní dílo bratří v Čechách, uvádíme číslo účtu misijního fondu: 5112657-018, název peněžního ústavu: ČS, a.s. Praha 1.

Severní Morava, Ostrava: 6. června se konalo ve sborovém domě v Ostravě shromáždění věřících ze severní Moravy, na kterém 22 sester a 16 bratří (z toho dva ze Slovenska) se rozhodlo veřejně vyznat křtem svou víru v Pána Ježíše Krista. V odpoledním shromáždění pak řada z nich vydávala svědectví o tom, jak poznali svého Spasitele a jak mu odevzdali svůj život. Byly zde děti věřících rodičů, ale také mladí lidé, kteří donedávna o Bohu nevěděli vůbec nic. Zaznělo zde svědectví zpěváka moderní hudby, který před obrácením zpíval satanské písně a pak znechucen přihlížel tomu, co mladí lidé v extázi provádějí, i svědectví mladého muže, který touto extází hudby a drog procházel. Dojemné bylo i svědectví bratra, který našel milost ku pokání na sklonku svého života v 80 letech. Přejeme všem nově pokřtěným mnoho Boží milosti v dalším životě. (tp)

Havířov, domov důchodců: Od první zprávy ze 4/92 se mnoho změnilo. Pán si povolal do nebeského domova s. Peřířkovou. Ještě před odchodem do nebeské vlasti u mne byla na biblické hodině s babičkami, a když odcházely domů, řekla: "Nashledanou, ne-li tady, tak už tam," a ukázala prstem nahoru. Za týden jsme ji doprovázeli na poslední pozemské pouti. Odešla k Pánu Ježíši v plné pohodě, míru a pokoji.

Letos si také Pán povolal mého 83 letého strýce Ferdu Silného, ateistu, který však těsně před smrtí uvěřil celým srdcem. V posledních chvílích svého života si skládal ruce na prsou, a když se ho teta ptala, co to dělá, odpověděl: "Modlím se". To nikdy nedělal. Až když jsme mu se sestrou Pětvalskou pověděly o záchraně v Pánu Ježíši a modlily se za něj, Bůh se k němu sklonil, aby mohl pochopit Jeho obět. Teta se na něj v úžasu dívala, když jí řekl, aby si k němu klekla a také se pomodlila. Pro jeho syny to byl šok, když jim teta řekla, co po ní chtěl. Náš táta se spoustou medailí jako poctivý a věrný funkcionář KSČ a on se modlí. Kroutili hlavami, že je to k neuvěření. Ale takto pracuje a zachraňuje Bůh to, co se v poslední chvíli zachránit dá. Nemusí to ovšem každému tak vyjít, jako to

vyšlo mému strýci. Je lépe zařdit se podle rady v Božím slově: "A pamatuj na Stvořitele svého ve dnech mladosti své, prve než nastanou dnové zlé a přiblíží se léta, o nichž dš: Nemám v nich zalíbení..." (Ka 12,1).

D. B.

Vydavatelství A - ALEF informuje:

V posledním období vyšly tyto knížky:

V nepřátelském táboře - Korbel, J: Při návštěvě autora v květnu t.r. v obou republikách byli jsme z různých míst požádáni, abychom jeho knihu, která v r. 1991 byla rozebrána, znovu vydali. Nyní je tedy k dispozici za cenu 44 Kč. Doporučujeme ji použít i jako dar pro nevěřící přátele.

Docela obyčejný zázrak - Hruzovi F. a F.: Sestra F. Hruzová při autonehodě utrpěla těžké zranění a lékaři nedávali naději, že by kdy mohla chodit a něco dělat. Spolu s manželem v knize dojemně líčí údobí asi půl roka, kdy prožili předivné vyslyšení svých modliteb i modliteb mnoha věřících. 64 stran A5, cena 25 Kč.

Nenasytí se oko viděním - Steigerová, K.: Jde o kolekci nejpozoruhodnějších cestopisných zážitků sestry Kláry Steigerové z Indonézie, Číny, Singapuru, Malajska, Nového Zélandu a j. 160 stran textu, 25 černobílých a 75 barevných fotografií. Cena 69 Kč.

Evangelium celému světu - 3. sešit: Pojednává o evangelizaci mezi Židy v Izraeli, ale i v jiných státech světa. Ti věřící lidé, kteří podle Písma sledují naplnění prorockých předpovědí, jistě najdou odpověď na některé otázky současného Božího působení mezi Židy. 72 stran A5, cena 15 Kč.

Opětovně prosíme sbory, aby měly k dispozici všechny námi vydané knihy a nabízely je k zakoupení. Věřící v některých shromážděních o řadě titulů vůbec nevědí. I čtenáři ze Slovenska si mohou literaturu u nás objednávat, placení ve Sk je vyřešeno.

-jos

Přečetli jsme za vás...

Dnes se často tvrdí, že židovství, křesťanství a islám jako monoteistická náboženství, která se odvolávají na společného praotce Abrahama, vyznávají stejného Boha. Aniž by se stíraly rozdíly mezi těmito náboženstvími, zdůrazňuje se tento společný základ jako východisko pro rozhovory a spolupráci. Při tomto tvrzení však jde o chybný předpoklad. Podíváme-li se přesněji na tento "společný základ", zjistíme, že se židovství, křesťanství a islám odvolávají na "svého" Abrahama.

Pro Mohameda bylo důležité, že Abraham nebyl ani Žid, ani křesťan, ale prostě "věřící v Boha". Protože Abraham vyznával jednoho Boha, vyvodil z toho zakladatel islámu, že se člověk nemusí stát ani židem, ani křesťanem, chce-li vyznávat jednoho Boha. Jsou dohady o tom, že se Mohamed rozhodoval, zda se má stát křesťanem nebo židem. Po svém zážitku prorockého povolání se cítil být "rovnoprávným" s židy a křesťany... Mohamed nepoznal Abrahama tak, jak o něm svědčí 1. Mojžíšova. Korán zvěstuje "islámského Abrahama", který bojuje proti mnohožství podobně jako bojoval Mohamed. Stejným způsobem islámsky přeznačil Mojžíše a Ježíše. Těmito projekcemi Mohamed prakticky anuloval dění spásy od Abrahama až po Ježíše. Důrazem na Abrahama se Mohamed vymkl nároku Mojžíšova zákona i Ježíšovy smírčí smrti. Islámský odkaz na Abrahama není proto společnou základnou víry v Boha, kterou by sdíleli i židé a křesťané. Je to vyhlášení boje proti "Bohu otců", jak jej dosvědčuje Bible, proti Otci Ježíše Krista. (KJ, vds)

KTORÁ CIRKEV MÔŽE SPASIŤ?

"Musím vstúpiť do vašej cirkvi, aby som bol spasený?"

"Nie, vonkoncom nie. Nechcem mrhať čas tým, aby som vás obrátil na našu cirkev."

"Veríte, že rímsko-katolícka cirkev môže spasiť?"

"Určite nie."

"Som katolík, a vy hovoríte, že katolícka cirkev nemôže spasiť?"

"To je správne."

"A vy - vy navštevujete protestantský kostol. Tak ma určite chcete obrátiť na vašu vieru?"

"Nikdy som nikomu nepovedal, že bude spasený, keď sa stane protestantom."

"Vy nie? Nerozumiem. Vy neveríte, že vaša cirkev môže spasiť?"

"Nie, neverím."

"Vy nie?"

"Moja cirkev, tak ako aj vaša nemá moc spasiť."

"Tak ako teda môže byť človek spasený? Ktorá cirkev spasiť?"

"Opakujem, žiadna cirkev, katolícka ani protestantská nemôže spasiť nijakým spôsobom spasiť vašu dušu."

"Tak ....!"

"Počkajte. Nie cirkev spasiť, ale Pán Ježiš Kristus."

"Ježiš?"

"Áno, nespasiť vás cirkev, ale osoba - Pán Ježiš Kristus, jednorodený Syn Boží. To vám nič neprospeje, keď sa stanete protestantom. Je milióny protestantov, ktorí nie sú spasení. Vyznávajú kresťanstvo, ale nikdy neprijali Krista kresťanstva."

"Je to to, že ja nemôžem nájsť trvalý pokoj? Nie je pokoj v mojej cirkvi?"

"Nie, priateľu, ani v niktorej inej cirkvi niet. Pokoj sa dá nájsť len v Ježišovi. Cirkev nemôže spasiť, ale Kristus môže."

"Ste si istý?"

"Absolútne. Biblia hovorí: *A ničo v nikom inom spasenie, lebo ani ničo iného mena (ani katolík, ani protestant) pod nebom, ktoré by bolo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.* (Sk 4,12) ... *nazveš jeho meno Ježiš, lebo on zachráni svoj ľud od ich hriechov.* (Mt 1,21)"

"Teda, čo by som mal robiť?"

"*Ver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený, lebo všetkým, ktorí ho prijali, tým čo veria v jeho meno, dal právo a moc stať sa deťmi Božmi.*" (Sk 16,31; J 1,12)

"A to stačí?"

"Áno, lebo Biblia hovorí: ... *nie zo skutkov spravodlivosti, ... ale podľa svojho milosrdenstva nás spasil...*" (Tt 3,5)

"Vďaka Bohu!"

"Áno, vďaka Bohu, lebo On nás miloval a poslal svojho Syna, Ježiša Krista, aby zomrel za vás. Biblia hovorí, že Ježiš vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo. (1Pt 2,24) Potom vstal z mŕtvych, aby vám daroval spasenie. Prečo Ho neprijat a nedôverovať jeho zástupnej smrti? On zasľúbil, *"ktokoľvek príde ku mne, toho nevyženie von"* (J 6,37), tak Ho vezmite za slovo a výlučne dôverujte len Jemu."

"Chcem Mu uveriť - hneď teraz! Myslel som si, že som bol spasený, lebo som bol dobrým členom cirkvi. Ale vy ste otvorili moje oči, teraz vidím, že len Ježiš je Spasiteľ."

"Uznávate Ho teraz za svojho Spasiteľa?"

"Áno, áno."

Vy tiež?"

Oswald J. Smith
prekl. čj